MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI

S.A.S. G.E.K.
C.T.E.O.

RIPO

G.I.G

ANTITERORISTE

RANGER
ESI G.E.O.
G.E.K. U.A.R.

246/2

SERVICIUL EDITORIAL ȘI CINEMATOGRAFIC
1980

M I N I S T E R U L   D E   I N T E R N E
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI

Pentru uz intern

RIPOSTE ANTITERORISTE

SERVICIUL EDITORIAL ȘI CINEMATOGRAFIC
1 9 8 0

Traduceri din limbile engleză, germană şi franceză, adaptare şi prelucrare de:
Nicolae TOMA
Gheorghe TRIFU
Dumitru DĂNĂU

COPERTA: Ştefan DOBRESCU

INTRODUCERE

În fața creșterii pericolului terorist din ultimii ani și a altor forme de violență, motivate politic, tot mai multe state au adoptat măsuri legislative de protejare a conducătorilor politici și a diplomaților, a obiectivelor vizate cu precădere de teroriști (aeroporturi, sedii ale unor instituții vitale pentru structura statală, depozite de carburanți și armament, fabrici cu producție specială, bănci etc.), precum și de constituire a unor unități specializate în riposta antiteroristă.

Sarcinile unor asemenea unități specializate nu sînt deloc ușoare dacă avem în vedere că grupările teroriste pregătesc temeinic acțiunile lor, aleg și studiază îndelungat obiectivele (persoanele) asupra cărora își îndreaptă atenția, folosesc mijloace și metode diversificate, inclusiv armament eficace, îndoctrinează executanții cu ideologii fanatice astfel încît să-i situeze pe poziții de „tribuni ai cauzei".

De aceea, luptătorii unităților speciale de ripostă antiteroristă sînt selecționați, pe bază de voluntariat, din rîndul cadrelor cu calități și aptitudini psiho-fizice stabilite prin anumite normative, supuși apoi unor teste și programe adecvate de instrucție. Respectînd rigorile unei asemenea pregătiri, avînd asigurat suportul moral și de dotare tehnico-tactică specială, luptătorii unor astfel de unități au făcut dovada capacității lor de ripostă antiteroristă.

Datele despre unități care funcționează în state capitaliste europene confruntate cu fenomenul terorismului (R.F. Germania, Marea Britanie, Franța, Austria, Belgia și altele) cazurile soluționate oferă desprinderea de concluzii și pentru organele Ministerului de Interne însărcinate cu adoptarea de măsuri pentru prevenirea oricărui act terorist pe teritoriul R.S. România.

Avizăm însă cititorii că măsurile întreprinse pe plan internațional în scopul prevenirii, combaterii și contracarării fenomenului terorist sînt în continuă perfecționare și adaptare în raport cu modul de acțiune, mijloacele și metodele folosite de teroriști. Preluarea experienței antiteroriste a altor state se cere a fi raportată la experiența, modul de organizare și sarcinile stabilite pentru aparatul Ministerului de Interne, ca element de structură al sistemului național de apărare antiteroristă.

R.F. GERMANIA — COMANDOUL ANTITERORIST „G.S.G.-9"

1. Cum a luat ființă „G.S.G.-9".

Înființarea formațiunii de luptă antiteroristă „G.S.G.-9" (la nivel federal) a fost pusă la ordinea zilei imediat după masacrul din Satul olimpic și de pe aeroportul Fürstenfeld-München din 5 septembrie 1972.

Din dispoziția fostului ministru de interne, la 26 septembrie 1972, s-a trecut la organizarea „Grupei de apărare a frontierei 9" (G.S.G.-9).

Paralel cu aceasta au fost organizate și la nivelul landurilor formațiuni de acest gen, respectiv : „Comandourile mobile de intervenție" (M.E.K.), pentru unele landuri sau „Comandourile speciale de intervenție" (S.E.K.), pentru alte landuri.

Spre deosebire de formațiunile speciale ale landurilor, însărcinate cu misiuni de supraveghere și urmărire (inclusiv cu acțiuni de atac acoperit) orientate în special împotriva unor autori izolați, „G.S.G.-9" are atribuții clare de combatere a grupurilor teroriste de felul celor ce au operat în R.F. Germania.

Potrivit instrucțiunilor de serviciu, „G.S.G.-9", trebuie să intre în acțiune în special atunci cînd este vorba despre „omor și lovituri cauzatoare de moarte, răpiri, luare de ostatici și șantaj în scop de extorcare".

Formațiunea amintită poate fi folosită și în situația unor acțiuni și excese din partea unor demonstranți care periclitează liniștea și ordinea publică, precum și în scopul apărării unor oaspeți de stat ori oameni politici.

În situații deosebite, ordinul de intervenție este transmis direct de la Ministerul federal de Interne printr-un fir special între serviciul central și comandantul formațiunii.

Potrivit principiului federalist, „G.S.G.-9" intervine în zona evenimentelor dintr-un anumit land, după ce, în prealabil, și Ministerul de Interne al landului respectiv a solicitat sprijinul comandoului. De fapt, pînă în prezent, „G.S.G.-9" a fost utilizat în mod efectiv și la întreaga sa capacitate numai în operațiunea din Mogadiscio. Adevărul este că acest comandou special îndeplinește toate cerințele de performanță și modernitate în ceea ce privește personalul, tehnica de luptă din dotare și concepția tactică-operativă.

2. Structura organizatorică.

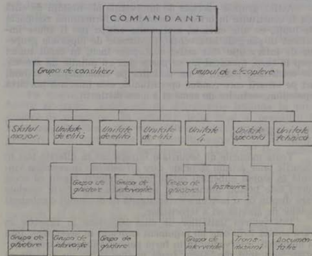
În prezent, „G.S.G.-9" este alcătuit dintr-o grupă de conducere, trei unități de intervenție, mai multe grupe tehnice (printre altele : experți în materiale explozive, scufundători-scafandri, transmisioniști, șoferi, specialiști în întreținerea tehnicii de luptă și în documentații), o unitate de instrucție-învățămînt, alta de elicoptere, precum și servicii de aprovizionare.

„Crema" comandoului o formează cele trei unități operative. Fiecare unitate este alcătuită din 30 de luptători, avînd în componență o grupă de conducere formată din cinci luptători și o grupă specială de intervenție alcătuită tot din cinci luptători. Posibilitățile de utilizare sau de intervenție ale acestor grupe sînt foarte diverse. De exemplu, fiecare grupă poate fi folosită ca echipă combatantă ori ca grupă de protecție de mare precizie.

Dotarea și instruirea oferă, de asemenea, o utilizare multilaterală a acestor grupe. Dominanta decisivă a unei grupe speciale de intervenție față de o grupă convențională o constituie mai buna asigurare a posibilităților de conducere (pentru întreaga unitate este valabil principiul : conducerea din față), o mai mare mobilitate, o mai strînsă legătură, utilizarea multiplă și, mai ales, posibilitatea reală a fiecărui luptător de a trece, ori de cîte ori este nevoie, de la o atribuțiune (funcție) la alta.

Cea mai mică unitate tactică a „G.S.G.-9" o formează grupa specială de intervenție. Acest concept operativ are la bază teoria brazilianului Carlos Marighella, „maestrul gherilei urbane".

În „Micul manual al gherilierului urban", Marighella vorbește despre necesitatea unor „grupe mici și independente de apărători" compuse din maximum 4—5 persoane. O astfel de unitate poate să pătrundă neobservată într-un mare oraș. Ea trebuie să fie elementul portant al tuturor acțiunilor. Ea își

Schema organizatorică — „G.S.G.-9"

planifică independent acțiunile și, de asemenea, își asigură propria aprovizionare cu cele necesare. Activitatea unei astfel de grupe nu este stingherită de vreo așteptare după ordine și comenzi. În locul unei structuri ierarhice, se naște o rețea indestructibilă, fapt pentru care distrugerea unei grupe rămîne fără efect asupra altor grupe.

„G.S.G.-9" și-a dezvoltat propriul său principiu organizatoric ca sistem antiterorist și de contragherilă prin răsturnarea conceptului marighellan. În general, în prima fază a organizării formațiunii „G.S.G.-9" s-a procedat potrivit principiului : de la inamic se pot învăța multe lucruri bune și, de asemenea, cine subestimează adversarul poate fi înfrînt.

În ceea ce priveşte structura internă, comandoul „G.S.G.-9" n-a avut modele din care să se inspire. Conceptul actual s-a născut printr-o muncă migăloasă bazată pe tehnica mozaicului : analize de caz, studierea unor experienţe şi lucrări etc.

Astfel, grupele speciale de intervenţie ale unităţii de elită pot fi constituite în orice moment într-o formaţiune compactă de luptă, cu alte cuvinte, mai multe echipe pot fi aduse împreună în stare de intervenţie. Costumele de luptă ale grupelor de intervenţie sînt astfel concepute încît, în cazul luptei corp la corp, inamicul nu se poate ţine cu mîinile de acestea. De asemenea, pentru a nu periclita pe comandantul acţiunii ori pe ofiţerii care conduc operaţiunile, este interzisă purtarea epoleţilor, semnelor de armă şi a altor distincţii.

3. Instruirea.

Toate măsurile de securitate întreprinse în diferite ţări în cazurile unor acţiuni teroriste care au solicitat intervenţia violentă în scopul eliberării ostaticilor au relevat faptul că acest lucru este posibil numai prin intervenţia unor forţe speciale care dispun de o instruire excepţională în domeniul combaterii actelor de gherilă ori a teroriştilor.

Intervenirea unităţilor de elită israeliene la Entebbe în vara anului 1976 este un argument suficient în acest sens. Însă şi olandezii, intervenind prin forţă pentru eliberarea ostaticilor aflaţi în trenul din Assen (vara anului 1977), au dovedit că unităţile lor speciale de marină şi jandarmerie pot, printr-o acţiune „surpriză", să zădărnicească planul teroriştilor.

În activitatea de instruire şi antrenare a formaţiunii „G.S.G.-9" este valabil următorul principiu : „Unitatea specială este exclusiv orientată spre inamic". Asta înseamnă că gîndirea tactică a luptătorilor „G.S.G.-9" este adaptată la metodele moderne de gherilă şi teroare ale adversarului.

Instruirea în cadrul „G.S.G.-9" este deosebit de dură. Dar comandantul spune că „încă nu-i destul de dură întrucît trebuie pornit de la ideea că oricare adversar potenţial dispune de grupe de sacrificiu". În acest spirit sînt instruite toate grupele operative. Structura programului de pregătire este următoarea : 13 săptămîni pregătire generală şi 9 săptămîni instrucţie specială.

La sfîrşitul pregătirii generale se decide dacă toţi cei selecţionaţi vor rămîne în continuare în cadrul „G.S.G.-9". Experienţa de pînă acum a demonstrat că circa 40% din solicitanţi fac faţă exigenţelor programului şi rămîn să continue şi instrucţia specială. Dealtfel, pregătirea este individualizată. Sportul, karatele, ştiinţa poliţienească, dreptul, instrucţia focului şi tragerile, precum şi psihologia constituie fondul cursului de bază. Pentru instruirea în domeniul karatelor sînt alocate şase ore pe săptămînă. Fiecare luptător este pregătit individual, însă şi în colectiv, pentru situaţii de intervenţie. În antrenamentul pentru lupta corp la corp, o importanţă deosebită are funcţia psihologică, în sensul formării la luptători a încrederii în propriile forţe.

Pe timpul exerciţiilor nu se face nici o deosebire între funcţii şi grade, „indiferent de dificultăţile întîlnite în programul de pregătire". În definitiv, ţelul final al pregătirii îl formează dobîndirea celor mai ridicate calităţi morale şi fizice necesare unei lupte pline de greutăţi, surprize şi privaţiuni. Pentru a realiza astfel de performanţe, „G.S.G.-9" face antrenamente în munţi, acordînd deosebit interes alpinismului, excursiilor în cele mai înalte masive muntoase etc... Programul este completat cu studii şi discuţii privind cauzele şi rădăcinile ideologice ale terorismului, fiind analizaţi cu atenţie autorii unor acte teroriste şi practicile acestora. În acest domeniu, membrii „G.S.G.-9" sînt sprijiniţi de specialişti şi oameni de ştiinţă din toate ramurile cercetării ştiinţifice a gherilei şi terorismului.

Un loc important în acest program îl ocupă instruirea cursanţilor în probleme psihologice, un accent sporit punîndu-se pe prezentarea şi cercetarea din punct de vedere psihologic a tuturor aspectelor care privesc fenomenul terorist şi pe teroriştii înşişi. Se acordă atenţie specială analizării comportamentului specific al teroristului, precum şi conduitei tactic-poliţieneşti, adaptată psihologic la situaţie, a luptătorilor formaţiunii, în special atunci cînd este vorba de luare de ostatici. Scopul întregului învăţămînt teoretic îl constituie asigurarea unei informări atotcuprinzătoare în legătură cu infracţiunile grave.

Iată, de exemplu, planul de muncă şi pregătire al formaţiunii „G.S.G.-9" într-o zi obişnuită, cînd două unităţi de intervenţie se află în localitate, a treia este în concediu, iar a patra efectuează program de pregătire.

Prima unitate se află în stare de alarmă și are următorul program de lucru :

— 7,00—8,00 : învățămînt ordonat ;

— 8,00—9,00 : instruire în lupta corp la corp ;

— 9,00—12,00 : instrucție de luptă ; exerciții pe pista cu obstacole dificile.

Unitatea a doua (de intervenție) are program de instruire :

— 7,00—9,00 : antrenamente de forță și cățărare pe cablu (frînghie) ;

— 9,00—12,00 : exerciții de tragere cu pistoalele automate.

Unitatea a patra (unitate de învățămînt) urmează un program de călire fizică. De dimineață : karate ; mai tîrziu : înot ; între timp : instrucția focului (cunoașterea, demontarea și montarea revolverului 38, precum și aplicații practice după manualul lui Franz Wordermann intitulat : „Terorismul, autori, motive, strategii" — München 1977).

4. Echipamentul și tehnica de luptă.

Factorii decisivi în combaterea modernă a terorismului sînt armele și sistemele tehnice ale unităților speciale. Din acest punct de vedere, „G.S.G.-9" dispune de o dotare excepțională.

Din parcul auto fac parte : limuzine grele Mercedes (tip 280 SE), de construcție specială, înzestrate cu cele mai moderne rețele de comunicație (bandă de frecvență 2—4 m pentru contact intern și legătură cu poliția) ; motociclete grele (tip BMW) ; un clinomobil ; autobuze Wolkswagen și autoturisme de aceeași marcă ; mașini speciale blindate și „girafe de luminá". Un sistem artificial de alarmă pune centrala de intervenție în situația să mobilizeze întreaga unitate în cel mai scurt timp.

Conducătorii auto din cadrul „G.S.G.-9" efectuează antrenamente de conducere a autoturismului în condiții de stress. Scopul este ca șoferul să stăpînească mașina și în cele mai extreme situații, cu obligația de a nu pierde din ochi „cazul".

Atît conducerea autovehiculului în cea mai mare viteză, cît și așa-numita instruire anti-hijacking (antideturnare) fac parte din categoriile speciale de intervenție. Trăgătorii de elită au în dotare puști speciale și sînt la zi cu cele mai recente cuceriri din domeniul industriei optice. Fiecare grupă de trăgători este dotată cu aparatură de ochit pe timp de zi și de

noapte. Pentru misiunile pe timp de noapte, aparatele de ochit cu infraroșii sînt combinate cu luminatoare. Șefilor de unități le stau la dispoziție binocluri de noapte de înaltă eficiență. Ca aparat de ghidare pe întuneric, conducerea intervenției utilizează așa-numiții „ochi de bufniță", care au calitatea de a asigura și prin cea mai densă beznă vizibilitatea cîmpului de acțiune, fără ca adversarul să sesizeze acest lucru.

În privința dotării cu armament, „G.S.G.-9" posedă : puști mitraliere MP-5 pentru cartușe de 9 mm, produse de firma „Heckler et Koch". Această armă trece drept standard pentru întreaga poliție vest-germană. Ea este o armă de mînă, automată, cu un înalt grad de precizie. Încărcătorul conține 30 de cartușe. De asemenea, „G.S.G.-9" mai are în dotare o armă de același tip, dar cu amortizor acustic. Aceste arme, în ultima vreme, au căpătat pe plan internațional o aplicare din ce în ce mai mare.

Echipa de trăgători de elită mai este dotată cu armele G 3/SG 1 (Heckler et Koch) — o construcție specială pentru trăgătorii de precizie —, precum și cu o armă de tragere obișnuită, tip G 3 cu aruncătoare de grenade. De asemenea, între armele de mare precizie, printre cele mai moderne și mai apreciate pe plan mondial, se numără marca Mauser 66. Din dotare mai fac parte : pistolul P9S de 9 mm (Heckler et Koch) și revolverul tip „Smith et Wesson" 38 special.

O instalație construită în subsolul sediului unității permite trăgătorilor să-și testeze în orice moment reflexele și capacitatea de tragere. Între momentul scoaterii armei și cel al împușcăturii nu trebuie să treacă mai mult de o secundă, altfel rezultatul este apreciat nesatisfăcător.

În ceea ce privește antrenamentul cu armele de foc, luptătorii fac exerciții și studiază și armamentul din dotarea teroriștilor ori al unui adversar potențial, pentru a putea utiliza armele inamicului, în situația capturării, împotriva acestuia.

Un alt aspect al programului de pregătire îl formează autoapărarea luptătorului care, într-o situație deosebită, poate să-i smulgă inamicului arma (în cadrul luptei corp la corp) și să facă uz de ea spre a învinge. Pentru a realiza acest lucru, „G.S.G.-9" probează toate sistemele de arme străine. În depozitul unității se găsesc tipuri diferite de arme, folosite de teroriști.

Trăgătorii de elită lucrează pe baza a două echipe. Fiecare subunitate este dotată cu un Mauser 66 și o armă SG 1.

Pe timpul acţiunii, fiecare grupă este coordonată prin radio. Astfel, orice intervenţie poate fi condusă central.

Pentru a face parte din grupa trăgătorilor de elită este necesar să dispui de calităţi personale deosebite. Rezistenţa, tenacitatea („singele rece"), dar şi capacitatea de a acţiona rapid şi, mai ales, tragerea cu rezultate foarte bune constituie criteriile pentru trecerea luptătorilor în categoria trăgătorilor de precizie. Programul de pregătire trebuie să ofere trăgătorilor situaţii de foc şi de luptă din toate poziţiile posibile, inclusiv în condiţii de suprasolicitare şi stress. Foarte eficient pentru practica tragerilor se dovedeşte a fi skeet-ul (tragerea asupra talerelor), prin care reflexele trăgătorului sînt puse la o probă dură. „De fapt — se afirmă în procesul de instruire — recurgerea la împuşcături este doar ultima din posibilităţile de care trebuie să se facă uz".

5. Intervenţia tactică cu ajutorul elicopterului.

Un punct esenţial în instruirea formaţiunii „G.S.G.-9" îl constituie intervenţia tactică cu ajutorul elicopterului. În acest caz, antrenamentul urmăreşte pregătirea luptătorilor de a efectua acţiuni de atac cu ajutorul elicopterului pentru a se crea posibilitatea intervenţiei rapide a grupelor speciale de intervenţie. În acest scop, „G.S.G.-9" dispune de următoarele tipuri de elicoptere: „BELL UH-1 D" — pentru transport şi intervenţie tactică; „BELL 212" (o versiune îmbunătăţită a primului tip) şi „AS-330 PUMA" — pentru transport. Cu aceste mijloace, comandourile speciale pot executa în orice moment luarea cu asalt a teraselor, acoperişurilor şi a pistelor necirculabile. Dacă structura terenului nu permite elicopterului un contact nemijlocit cu pămîntul, „coborîrea" specialiştilor antiterorişti se efectuează fără probleme. În acest scop a fost dezvoltată şi antrenată tehnica specială a coborîrii pe frînghii.

Echipa de combatanţi a „G.S.G.-9" coboară pe frînghie, cu tot echipamentul de luptă asupra ei, de la o înălţime de 40 m, din elicopter şi este în stare ca în mai puţin de 18 secunde să atingă pămîntul.

Demn de semnalat, în privinţa planificării posibilităţilor tactice de intervenţie a elicopterelor în scopuri operative, este faptul că toate programele privind comportamentul în orice situaţie extremă sînt elaborate şi experimentate direct de către unităţile în cauză.

Şi în acest sector s-a recurs, desigur, la experienţa altor ţări, dar, în ceea ce priveşte modalitatea practică de valorificare a acestor experienţe în domeniul planificării şi manevrelor tactice, s-a ţinut cont de situaţiile specifice Republicii Federale Germania. Această concepţie reclamă o conducere tactică elastică şi un contact permanent între unităţile care acţionează în aer şi pe sol. Chiar şi urmărirea cu elicopterul a „autorilor care fug de la locul faptei" face parte din programul de antrenament al formaţiunii „G.S.G.-9". De asemenea, este exersat şi atacul cu ajutorul elicopterului, luptătorii trăgînd cu automatele din uşile deschise ale elicopterelor, cota de ochire în această situaţie fiind, de obicei, foarte înaltă : 85%.

6. „G.S.G.-9" este alcătuită numai din voluntari.

Membrii „G.S.G.-9" sînt, fără excepţie, voluntari, recrutaţi din alte unităţi din structura „Apărării frontierei". Condiţia de bază — voluntarul să fi făcut cel puţin un an serviciul în cadrul „Apărării frontierei". Candidaţii potenţiali sînt supuşi, timp de două zile, în cadrul unei unităţi din St. Augustin (în apropierea Bonn-ului), unui test special, deosebit de greu. Componentele decisive le constituie calităţile fizice şi psihice ale viitorilor membri ai „G.S.G.-9". Mai precis, examenul constă dintr-o consultare medicală, un test psihologic, verificarea performanţei într-o oarecare ramură sportivă şi dintr-o discuţie personală, rolul esenţial în selecţionare avîndu-l componenta psihologică. Nu sînt acceptate în cadrul unităţii elemente sadice ori care au plăcerea să tragă nebuneşte. Sînt selecţionaţi oameni disciplinaţi, raţionali. Atracţia pe care o exercită activitatea „G.S.G.-9" asupra multor candidaţi rezidă în instruirea tehnică complexă şi cunoştinţele ce se dobîndesc aici, ce se dovedesc a fi foarte utile, atunci cînd vine timpul să părăseşti formaţiunea (posibilităţi de angajare şi promovare în alte organe ale poliţiei).

7. Sistemul de conducere şi rolul comandantului.

Cel care a primit sarcina, în anul 1972, de la fostul ministru de interne, Hans-Dietrich Genscher, să înfiinţeze o unitate de elită antiteroristă, a fost Ulrich Wegener. Sarcina, desigur, n-a fost uşoară, dar, cu elan şi multă tenacitate, s-a ajuns la o concepţie clară şi la un sistem perfecţionat, alcătuit din 178 luptători.

Ulrich Wegener lucrează în cadrul „Apărării frontierei federale" din anul 1958. După ce a ieşit ofiţer, şi-a desfăşurat activitatea în diverse formaţiuni de apărare a frontierei. Între anii 1970—1972 a activat ca ofiţer de legătură al „Apărării frontierei federale" cu biroul ministrului de interne.

Wegener este un tip foarte dîrz şi ferm în a-şi susţine ideile atunci cînd este vorba de reputaţia formaţiunii „G.S.G.-9". El trece — în ţară şi în străinătate — drept un excelent expert militar. Numeroase lucrări privind armatele lumii umplu rafturile bibliotecii sale. Posedă cunoştinţe profunde despre sistemele de arme moderne, în special despre cele care sînt folosite în lupta antiteroristă şi obişnuieşte să afirme : „Tot ceea ce este nou în tehnică mă fascinează. În domeniul combaterii terorismului trebuie să fii permanent la cel mai înalt nivel tehnic".

Preocuparea stăruitoare a lui Wegener şi a oamenilor săi o constituie pregătirea continuă. Cadrele de conducere au absolvit cursurile la diferite centre de pregătire din străinătate, printre care şi la Academia F.B.I. din Quantico (S.U.A.). Ei analizează toate cazurile de luări de ostatici de pînă acum şi încercările diferitelor forţe speciale de eliberare a acestora. Au fost reproduse profilurile autorilor actelor de terorism, a fost analizat comportamentul ostaticilor şi imitată tehnica forţelor de intervenţie străine în toate aceste cazuri. Timp de cinci ani a pregătit Wegener echipa sa pentru ziua „X". La Mogadiscio şi-a demonstrat valoarea !

8. Operaţiunea „Strafexpedition".

La data de 13 octombrie 1977, după decolarea de pe aeroportul Palma de Majorca, a fost deturnat de pe traiectul spre Frankfurt, avionul de pasageri al Companiei „LUFTHANSA". La bordul avionului se aflau 82 pasageri şi 5 membri ai echipajului.

Comandoul, format din 4 persoane de origine arabă (doi bărbaţi şi două femei), a cerut, în schimbul eliberării ostaticilor şi predării avionului, punerea în libertate a 9 deţinuţi din închisorile din R.F. Germania, printre care figura şi Andreeas Baader, şi a altora 2 aflaţi în închisoare în Turcia.

Avionul s-a aflat în mîinile teroriştilor timp de 120 de ore, urmînd o rută sinuoasă de peste 9.000 km, cu aterizări şi decolări succesive de pe mai multe aeroporturi, cum sînt : Roma, Larnaca (Cipru), Bahrein, Dubay, Aden şi Mogadiscio, cu încercări de a ateriza şi pe alte aeroporturi, dar fără a obţine permisiunea (Beirut, Damasc, Bagdad, Kuweit, Amman şi Riad).

După ce, timp de 4 zile, autorităţile vest-germane au încercat, prin negocieri, să determine comandoul să elibereze ostaticii şi să restituie aeronava, au trecut la aplicarea planului de acţiune prin forţă.

Grupul de intervenţie aparţinînd unităţii specializate vest-germane „G.S.G.-9", în timp de 17 minute, a dus la bun sfîrşit operaţiunea.

În după-amiaza zilei de 17 octombrie 1977, statul major operaţional antiterorist, aflat în turnul de control pe aeroportul din Mogadiscio, a primit de la Bonn semnalul : intrare în acţiune a comandoului „G.S.G.-9" ! Din statul major al acţiunii făceau parte Hans-Jurgen Wischnnewski, ministru la cancelaria federală, Gerhard Boeden, şeful secţiei antiteroriste din cadrul „Oficiului judiciar federal" (B.K.A.), Ulrich Wegener, comandantul formaţiunii „G.S.G.-9" şi psihologul în probleme de poliţie, Wolfgang Salewski.

Comandantul Wegener, împreună cu forţele de securitate somaleze, a studiat, mai întîi, valorile tactico-operative ale terenului, pe baza cunoştinţelor respective elaborînd planul de intervenţie care cuprindea :

— încercuirea de către unităţile de comando somaleze a întregului teren de intervenţie ;

— intrarea în acţiune a trăgătorilor de elită şi a unităţilor de cercetare ale formaţiunii „G.S.G.-9" ;

— punerea la dispoziţia statului major a unei unităţi de legătură sub comanda ofiţerului transmisionist ;

— apropierea de obiectiv a unităţilor de asalt şi a tehnicienilor ;

— acţiuni de manevră, executate de unităţile somaleze, în scopul derutării teroriştilor ;

— asaltarea avionului ;

— evacuarea ostaticilor.

Desfăşurarea acţiunii :

17.30 : Un avion special al companiei vest-germane „LUFTHANSA", avînd la bord 60 de luptători din „G.S.G.-9", aterizează pe aeroportul din Mogadiscio, la o distanţă de 2.000 m faţă de avionul deturnat.

Membrii „G.S.G.-9" se pregătesc de luptă : îşi scot armele (arme de precizie : Mauser 66, G3-SG1, MP-5 ; aparatură cu raze infraroşii pentru acţiuni nocturne -ochi de bufniţă- ; luminatoare pentru ochire la distanţă ; pistoale tip „Smith et Wesson" 38 — special şi pistoale P9S ; peste jean-jacket au îmbrăcat veste blindate).

18.30 : Pregătirile sînt încheiate. Are loc o ultimă discuţie asupra acţiunii. Se revede încă o dată ordinul de luptă.

22.05 : Unitatea de cercetare şi a trăgătorilor de elită, sub comanda adjunctului „G.S.G.-9", intră în dispozitiv, iar unitatea de legătură rămîne la dispoziţia comandamentului acţiunii.

22.25 : Se stabileşte legătura cu comandamentul acţiunii. Forţele de cercetare raportează primele rezultate ale investigaţiilor.

23.15 : Începe înaintarea spre obiectiv a unităţii de asalt şi a tehnicienilor.

23.30 : Este ocupată prima porţiune de teren tactic. Comandantul „G.S.G.-9" ordonă comandanţilor unităţilor să pătrundă în terenul de acţiune. Cercetaşii raportează că în cabina avionului deturnat se aud mişcări ale teroriştilor.

23.50 : Încep acţiunile de derută iniţiate atît de comandamentul acţiunii aflat în turnul de control, cît şi de forţele de securitate somaleze. Militarii somalezi aprind un foc de surcele la 100 m, în faţa avionului deturnat „LANDSHUT". Teroriştii se adună în cabină pentru a observa focul.

23.52 : Membrii „G.S.G.-9" se apropie din spatele avionului şi ocupă poziţii sub aripile avionului.

00.05 : Teroriştii, aşa cum li s-a comunicat prin radio din turnul de control, aşteptau sosirea membrilor Baader eliberaţi din închisoare, care, chipurile, se aflau în drum spre Somalia. Wegener a dat comanda decisivă : „GO !". Fără cel mai mic zgomot, scările de metal, prevăzute cu înveliş de cauciuc, sînt fixate la cele patru uşi de ieşire în caz de urgenţă. La cuvîntul „Feuerzauber", sub comanda directă a lui Wegener, luptătorii „G.S.G.-9" pătrund în avion.

00.06 : Prin radio se face prima comunicare turnului de control : „Operaţiunea a început !" Grenade speciale, britanice, puse la dispoziţie de „Special Air Service Truppe" (S.A.S.) sînt aprinse. Aceste grenade luminoase, de surpriză, cu puterea lor de 50.000 waţi, asurzesc, prin zgomotul produs, şi orbesc (pentru o clipă) pe terorişti. Corpurile explozive, lungi de 95 cm, cu diametrul de 8 cm, sînt alcătuite dintr-un material moale de magneziu, care produce o lumină rece, ţipătoare, şi din fulminat de argint, care produce zgomot. Doi terorişti opun rezistenţă în cabină, dar sînt eliminaţi. Se comunică turnului : „am stabilit controlul asupra avionului".

00.07 : Începe evacuarea ostaticilor aflaţi în partea din spate a avionului, în timp ce în cabină lupta continuă.

00.11 : O teroristă deschide, din compartimentul de clasa I, focul asupra luptătorilor care veneau dinspre cabină şi dinspre coada avionului. Lovit de două gloanţe, un terorist aruncă o grenadă de mînă în cabină, care explodează sub un scaun. Lovit de alte împuşcături, teroristul mai aruncă o grenadă de mînă, care răneşte uşor mai mulţi ostatici. Din toaleta aflată în spatele avionului, o teroristă trage asupra luptătorilor din „G.S.G.-9".

00.12 : Se comunică turnului : „Sfîrşitul acţiunii". Patru terorişti au fost ucişi, ostaticii au fost eliberaţi, trei dintre aceştia au fost răniţi, iar un luptător a fost atins uşor de un glonţ inamic.

Înainte de a se pleca în misiune, fiecare membru al comandoului a exersat şi s-a antrenat pînă la detaliu pentru „o misiune grea", jucîndu-se, în prealabil, un întreg scenariu. S-a învăţat mult din experienţa israelienilor care, în mai 1972, au asaltat cu succes un avion. Asta nu înseamnă că s-a copiat în mod necritic întreaga experienţă israeliană. Ea a fost analizată şi îmbunătăţită în unele detalii. Pentru că un lucru este cert : din punct de vedere tactic-operativ, lupta împotriva pirateriei aeriene este una dintre cele mai grele misiuni. Un atac fulger pretinde oameni stăpîniţi, disciplinaţi. Apropierea de obiectiv trebuie să se facă fără cel mai mic zgomot. Următorul pas îl formează „deschiderea neconvenţională a uşilor". Şi acest lucru a fost mai întîi deprins într-un antrenament adecvat, respectiv pe un avion de acelaşi tip.

În timp ce avionul special „LUFTHANSA" transporta comandoul „G.S.G.-9" spre Somalia, în servieta comandantului in-

terventiei se aflau planurile exacte ale avionului deturnat (tip BOEING-737).

După darea ordinului de atac, sînt decisive pătrunderea în avionul stăpînit de teroriști, capacitatea de a deosebi, în cîteva secunde, cine sînt ostaticii și care sînt teroriștii, precum și exterminarea rapidă a piraților. Armele folosite în acest scop trebuie să nu lase adversarului nici o șansă de a riposta. Gazele lacrimogene, grenadele-ceață și alte produse ale industriei chimice sînt mijloace valoroase în acțiunea unităților de asalt. „G.S.G.-9" a fost pregătită pentru toate aceste detalii. Nimic — pe timpul antrenamentelor — n-a fost lăsat pe seama întîmplării.

Succesul repurtat atît de guvernul vest-german, într-o asemenea situație, cît și de comandoul „G.S.G.-9" a pus în evidență două învățăminte importante pentru viitor : 1) pe lîngă un concept politic clar într-o acțiune militar-polițienească de acest fel hotărîtoare sînt disciplina, stăpînirea de sine, „războiul psihologic al nervilor" și tactica tergiversării ; 2) pentru operațiuni de acest gen trebuie să se dispună de unități bine instruite și conduse cu competență, calificate din punct de vedere tactic, tehnic și motivațional, pentru a-l putea neutraliza și lichida pe adversar rapid și fără urmări grave pentru ostatici.

MAREA BRITANIE — SERVICIUL SPECIAL AL AERULUI (S.A.S.)

1. Constituirea Serviciului Special al Aerului.

Serviciul Special al Aerului, creat în timpul celui de-al II-lea război mondial, avea în acea vreme misiunea de a organiza și executa ambuscade și sabotaje pentru slăbirea capacității de acțiune a armatelor dușmane și crearea unui dezechilibru psihic în rîndul acestora.

După anul 1970, Serviciul Special al Aerului a primit sarcini cu caracter antiterorist, îndeplinind o seamă de misiuni specifice. Acțiunile sale s-au soldat, în multe cazuri, cu succese. Totodată, cadre cu experiență ale Serviciului Special al Aerului au acordat asistență de specialitate în pregătirea forțelor de șoc antiteroriste ale unor state, ca : S.U.A. și R.F. Germania. De asemenea, pe plan concepțional, au asigurat sprijinul organelor vest-germane în salvarea celor 87 de ostatici, pasageri ai unui avion „LUFTHANSA", deturnat la 13 octombrie 1977, la puțin timp după decolarea de pe aeroportul Palma de Majorca.

Printre misiunile speciale încredințate Serviciului Special al Aerului se află și protejarea aeroporturilor. Ca urmare, în ultimii ani, echipe constituite din cadre ale acestui serviciu au studiat, la fața locului, particularitățile fiecărui aeroport aflat pe teritoriul englez, inclusiv pistele de zbor, stabilind punctele posibile de acoperire a forțelor S.A.S. și de protejare a avioanelor în cazul unor eventuale acțiuni de intervenție și neutralizare a teroriștilor care recurg la acțiuni împotriva obiectivelor aviației civile.

În practica antiteroristă, Serviciul Special al Aerului folosește, de asemenea, în mod frecvent, combinații și acțiuni de dezinformare, studiate în detaliu, care, alături de măsurile spe-

cifice, concură la atingerea scopului propus. Este semnificativă, sub acest aspect, acțiunea care a avut loc în anul 1977, cînd un cetățean iranian, Saed Madid, a deturnat un avion britanic de pe ruta Manchester-Londra, pretinzînd o importantă sumă drept răscumpărare și o escală a avionului la Paris.

Serviciul Special al Aerului a deghizat, cu rapiditate, aeroportul londonez Stansted într-un „aeroport francez", determinînd aterizarea aeronavei și arestarea teroristului.

2. **Selecționarea și instruirea cadrelor acestei formațiuni.**

Viitorii luptători sînt supuși la cele mai grele exerciții încă din luna a doua : instruirea lor durează doi ani și este considerată — sub raportul tacticii utilizate și al gradului de dificultate — ca deosebit de temeinică și profundă, neîntîlnită pînă în prezent. Selecția și instruirea cuprind 6 etape, astfel :

Etapa I. În această etapă se realizează antrenamentul simplu de acomodare și inițiere pentru a se asigura că din punct de vedere potențial cei selecționați vor corespunde exigențelor etapelor următoare. Cei care nu oferă garanția practică că în etapele viitoare se vor situa la nivelul solicitărilor sînt scoși din rîndul cadrelor Serviciului Special al Aerului.

Ca urmare, în această primă fază se organizează marșuri a căror distanță crește de la o zi la alta, luptătorii purtînd rucsacuri grele și armament. Greutatea raniței — inițiale are 12,5 kg — crește proporțional cu numărul marșurilor.

Cadre de conducere ale Serviciului Special al Aerului acordă importanță deosebită mersului pe jos și canotajului. La acest nivel de pregătire, candidaților li se prezintă aspecte privind interferențele activității S.A.S.-ului cu sarcinile specifice unor posibile misiuni.

Pentru a se asigura o riguroasă selecție, în etapa I de instruire se recurge — fapt devenit tradițional — la două exerciții-test complexe. Astfel, viitorii luptători trebuie să parcurgă în marș, printr-o mlaștină, distanța de 15—20 mile (o milă = 1 609,3 m) pînă la un punct de întîlnire dinainte fixat, unde ar urma să se îmbarce în camioane. Dar, odată ajunși la acest punct, li se comunică că trebuie să parcurgă încă 10 mile. În aceste condiții, întotdeauna cîțiva dintre candidați renunță să continue acțiunea. Acesta este de fapt un test — capcană, întrucît după parcurgerea a încă două mile, sînt preluați de camioane și transportați la sediul unității.

Etapa a II-a. În această etapă, fiecare zi de antrenament începe la ora 4 (dimineața) și se sfîrșește la orele 22.30 sau chiar mai tîrziu, pentru a reîncepe a doua zi în zori.

Scopul acestui antrenament — care durează 21 de zile — constă într-o intensă pregătire fizică și psihologică, încheindu-se cu un „marș de rezistență".

Acest test deosebit are menirea de a asigura o riguroasă selecție în rîndul viitorilor luptători, întrucît, date fiind condițiile specifice de desfășurare și gradul înalt de dificultate a probelor, reușesc să le realizeze integral numai cei cu aptitudini deosebite. Din practica organelor engleze rezultă că, în fiecare serie, în medie 4—6 persoane sînt nevoite să abandoneze testul. Este evident acest fapt, de vreme ce distanța minimă ce trebuie parcursă în teren muntos atinge 40 de mile în 20 ore. Dacă se au în vedere erorile de citire a hărții și condițiile meteo, distanța poate fi în realitate mult mai lungă.

Etapa a III-a. Proba cea mai dificilă și în același timp cea mai controversată este marșul de 3 săptămîni și poate fi sintetizată în cuvintele : „luptă-supraviețuire". Pe întreaga sa perioadă, candidații sînt suprasolicitați atît psihic, cît și fizic, fiind supuși unor exerciții specifice pentru a fi în măsură să lupte, la nevoie, în spatele liniilor inamice.

Testul respectiv urmărește folosirea de către viitorii luptători a posibilităților de supraviețuire oferite de condițiile concrete în care sînt nevoiți să lupte : consumul de alge comestibile, ciuperci, plasarea de capcane pentru procurarea cărnii etc.

Acestei faze îi urmează o aplicație practică pe timpul căreia luptătorul petrece cîteva zile și nopți fără adăpost, pîndit, de „soldați" pentru a-l captura. În timpul antrenamentelor, viitorii luptători sînt supuși la noi eforturi, îndeosebi psihice, cum sînt : purtarea unei glugi timp de mai multe ore, liniște totală și tortură psihologică. Obiectivul acestor „interogatorii" este de a-i determina să divulge date și informații cu privire la operațiunile la care participă și natura acestora. Pentru a-i forța să facă „destăinuiri" luptătorii sînt aruncați din camionul care îi duce la locul „interogatorului", direct pe asfaltul șoselei de către cei care i-au „capturat".

Cei ce rămîn nevătămați vor fi nevoiți să stea 8 ore într-o baltă înainte de a fi interogați. Interogatoriul este organizat

de așa manieră încît „captivii" au impresia că vor fi atacați, din moment în moment, de un ciine Labrador. Concomitent, într-o cameră alăturată, se aud — fiind simulate — bătaia unui om și zgomotul produs de apa unui robinet.

La elementele acestui proces de pregătire se mai adaugă un vagon și o cale ferată. După o acțiune de epuizare, luptătorii sînt legați cu cătușe de calea ferată. Apropierea unui tren, căruia „prizonierii" îi simt vibrația, creează o panică deosebită în rîndul lor, și a „soldaților" ce i-au capturat. Cînd trenul se apropie, „soldații" cer „prizonierilor" să sară, pentru a-și apăra viața.

Vagonul nu le va produce nimic pentru că va trece pe o altă linie alăturată. Reacțiile viitorilor luptători sînt diferite : unii trag miinile pentru ca vagonul să le taie numai cătușele ; alții se așează într-o anumită poziție pentru a pierde doar o mînă, iar alții se lungesc, pur și simplu, peste linia ferată, cuprinși de furia neputinței. Toți sînt convinși că este cu adevărat un pericol real și nu o simplă încercare de a le controla stăpînirea de sine. Celor care reușesc să depășească aceste faze de selecție și antrenament — al căror număr se estimează între 5—17 dintr-o sută — li se înmînează uniforma și bereta S.A.S., de culoarea nisipului, precum și insigna reprezentînd pumnalul cu aripi.

Etapa a IV-a. În această etapă are loc instruirea intensivă, de specialitate, a luptătorilor. Ei pot opta pentru oricare din cele 4 specialități în care sînt instruite trupele ce fac parte din Serviciul Special al Aerului. În funcție de alegerea făcută, luptătorii sînt echipați pentru : mari altitudini și cădere liberă cu parașuta ; operațiuni amfibii cu vase mici, bărci sau chiar submarine ; alpinism, incluzînd cățăratul pe stînci, pe gheață și operațiuni în timp de iarnă ; misiuni pe teren cu mașini LAND-ROVER de construcție specială.

Mulți dintre membrii S.A.S. care ar participa la operațiuni în țările nordice pot cu ușurință să traverseze teritoriul acestor state folosind schiul. Dealtfel, unul dintre cele 4 grupuri își antrenează luptătorii în Norvegia.

Fiecare grupă (cuprinzînd 15 luptători și un ofițer), indiferent de rolul tactic pe care îl are, este alcătuită de așa natură încît fiecare component să fie specializat în unul sau mai multe domenii, pentru a suplini eventuala lipsă a unor luptători.

Etapa a V-a. Se urmărește, cu precădere îmbunătățirea deprinderile și cunoștințelor luptătorilor, astfel încît unul din 4

membri, dislocați, spre exemplu, într-o țară unde au loc lupte, să se descurce foarte bine sub toate aspectele.

În această etapă au loc cursuri intensive de limbi străine. O atenție deosebită se acordă însușirii limbii arabe, a celor vorbite de popoarele din Asia, din țările scandinave, și bineînțeles, din Europa.

Se însușesc, de asemenea, la un nivel înalt, tehnici de luptă și abilități de performanță. Printre acestea se află și folosirea pistolului automat într-un cadru restrîns, delimitat.

Obiectivul acestui curs, de 6 săptămîni, în care se consumă circa 1200—1500 cartușe de fiecare om, este de a-i învăța pe luptători să pătrundă într-o încăpere și să neutralizeze persoanele din interior. Este obligatoriu ca fiecare țintă să fie lovită cu cîte două gloanțe în piept, de la o distanță maximă de 20 yarzi (un yard = 0,914 m). Această tehnică se realizează prin folosirea unei case special construite în care luptătorul dă năvală continuu, rostogolindu-se și pe pămînt dacă se impune, fără însă a pierde din vedere că trebuie să ochiască cu precizie. Schimbarea, în timpul acțiunii, a încărcătorului și remedierea incidentelor de tragere constituie, de asemenea, teme de instruire.

Pentru a se asigura un antrenament mai realist au fost elaborate noi metode de pregătire : s-au introdus ținte ce par să tragă asupra trăgătorului ; se folosesc ținte sau trăgători inofensivi, apărînd la întîmplare, în încadramentul ușilor sau ferestrelor clădirilor ; unele grupe se atacă reciproc, utilizînd gloanțe de ceară pentru a deprinde atît arta tirului, cît și pe aceea a autoapărării.

Contra terorismului urban se folosește intensiv o nouă tehnică de antrenament, bazată pe tirul asupra țintelor foarte aglomerate, proiectate fie de un proiector de cinematograf, fie de un proiector cu diapozitive, pe un ecran special cu mai multe straturi. Cînd se trimite o lovitură în ecran, lumina slabă radiază prin orificiul produs de glonț, indicînd astfel cu claritate precizia sau eroarea tirului. Rotația diverselor straturi ale ecranului șterge evidența loviturii glonțului.

Folosirea explozivilor este o altă metodă utilizată în pregătirea cadrelor S.A.S. Tehnici avansate sînt însușite de luptători pentru a fi în măsură să confecționeze capcane explozive, să cunoască o mare varietate de explozivi și să folosească mecanisme pentru declanșarea în diverse condiții a exploziei.

Etapa a VI-a. Luptătorul este inclus în această etapă în una din cele patru formațiuni specializate, care fiecare cuprinde 78 de persoane. În orice moment, grupuri ale acestei formațiuni pot fi dispersate în diverse zone ale lumii pentru a executa misiuni antiteroriste.

La Hereford — unde se află sediul S.A.S. — există, de asemenea, și alte grupe care desfășoară activități specifice. Aceste grupe includ cadrele de decizie, de operații și evaluare (studiază noile echipamente și armamente), pe cele care realizează planuri operaționale și cele ce culeg informații.

3. Acțiunea de salvare a ostaticilor de la Ambasada Iranului din Londra.

În ziua de 30 aprilie 1980, orele 11,30, cinci persoane înarmate au pătruns prin forță în clădirea ambasadei Iranului din Londra, după ce au luat ca ostatic polițistul britanic care asigura paza misiunii diplomatice.

Teroriștii, care, după ocuparea ambasadei, s-au prezentat ca fiind arabi-iranieni din Kurdistan, au sosit la sediul oficiului diplomatic pe jos, din direcții opuse, avînd asupra lor armament, muniție și explozivi, ascunse în îmbrăcăminte și în bagajele de mînă.

Membrii comandoului și-au motivat prezența în zonă, față de organele de ordine care asigură paza în perimetrul ambasadelor, prin aceea că, fiind cetățeni iranieni, doresc să viziteze misiunea diplomatică a țării lor, pentru a-și rezolva unele probleme personale legate de șederea pe teritoriul Angliei.

După pătrunderea în ambasadă, teroriștii au reținut ca ostatici toate cele 22 persoane care se aflau în acel moment în clădire (20 diplomați și funcționari iranieni, inclusiv ambasadorul, alte persoane, precum și 2 corespondenți ai postului de televiziune BBC, prezenți pentru a obține viză de intrare în Iran), comunicînd prin telefon revendicările lor :

— eliberarea a 91 de conaționali aflați în detenție în închisori din Iran și aducerea lor la Londra ;

— acordarea autonomiei provinciei Kurdistan.

În finalul comunicării, purtătorul de cuvînt al comandoului a declarat că membrii acestuia fac parte din grupul „Moudjaheddine Al Nasser" și, prin acțiunea lor, vizează în special obținerea eliberării deținuților politici arestați la Abadan și

Ahwaz. Membrii comadoului au cerut ca revendicările să le fie satisfăcute în 24 de ore, menționind că, în caz contrar, vor ucide toți ostaticii și vor arunca în aer clădirea ambasadei. Totodată, au cerut să li se pună la dispoziție un avion pentru a părăsi capitala britanică împreună cu unii dintre ostatici.

Reporterii canalului de televiziune BBC au trimis la redacție, la cererea comandoului, un telex prin care membrii acestuia prezintă scuze poporului și guvernului britanic pentru atacul comis asupra ambasadei Iranului.

Imediat ce acțiunea a devenit cunoscută (după 30 de minute de la declanșarea ei), forțe ale armatei și poliției au înconjurat clădirea ambasadei iraniene și au interzis circulația pe străzile din apropiere, iar cadrele Serviciului Special al Aerului au fost alertate.

Ca urmare, unul din membri comandoului a declarat, telefonic, biroului agenției France Presse că, dacă forțele de poliție britanice vor încerca eliberarea ostaticilor, imobilul va fi aruncat în aer, iar persoanele reținute vor fi ucise.

În acest context, Ministerul de Externe britanic a trimis un mesaj urgent guvernului iranian, informîndu-l despre hotărîrea Marii Britanii de a „rezolva incidentul grabnic și, pe cît posibil, fără victime".

Un mesaj asemănător a fost trimis președintelui iranian, Banisadr, de către premierul englez Margaret Thatcher.

Guvernul iranian a anunțat, în cursul aceleiași zile, că nu intenționează să cedeze pretențiilor ocupanților ambasadei și a avertizat guvernul britanic că poartă întreaga răspundere pentru soarta ostaticilor. Totodată, și-a exprimat deplinul acord față de măsurile pe care autoritățile engleze preconizează să le întreprindă pentru rezolvarea situației.

În aceeași zi, la orele 16,20, după 4 ore și 50 de minute de la ocuparea ambasadei, a fost eliberată secretara III a reprezentanței diplomatice, care, datorită stării nervoase accentuate, a leșinat.

În urma îmbolnăvirii, în ziua de 1 mai, orele 11,15, unul dintre reporterii britanici a fost pus în libertate, cu 15 minute înainte de expirarea termenului ultimatumului (ora 11,30). Dealtfel, teroriștii au prelungit cu încă 2 ore acest termen, dar și după expirarea acestuia în ambasadă a continuat să fie liniște. Termenul limită a fost din nou amînat, fără a se specifica durata acestuia.

În seara zilei de 3 mai, orele 19,00, alţi doi ostatici au fost puşi în libertate: soţia unui cetăţean tanzanian şi un bărbat de naţionalitate iraniană. Cu acest prilej, membrii comandoului, au menţionat, din nou, că ostaticii se vor afla în siguranţă atita timp cît poliţia britanică nu va întreprinde măsuri de eliberare a acestora prin forţă.

În seara zilei următoare, la orele 20,10, un alt ostatic a fost pus în libertate: un ziarist sirian care era suferind.

Punerea în libertate a celor 5 ostatici este considerată ca fiind rezultatul negocierilor iniţiate de poliţia britanică.

La scurt timp după ocuparea ambasadei Iranului, între orele 14,00 şi 15,00, negociatori ai Scotland-Yard-ului au intrat în contact cu membrii comandoului, în vederea obţinerii eliberării ostaticilor.

La început negocierile au avut loc prin telefon, iar ulterior prin megafoane şi mesaje scrise.

În timpul contactelor, specialiştii organelor britanice de securitate, concomitent cu examinarea cererilor membrilor comandoului, au încercat să-i determine să renunţe la pretenţiile avansate.

Ca urmare a refuzului guvernului iranian de a satisface solicitările membrilor comandoului, în ziua de 2 mai, teroriştii au cerut oficialităţilor iraniene să poarte negocieri referitoare la cererile lor prin intermediul ambasadorilor la Londra ai Irakului, Iordaniei şi Algeriei.

În cursul zilei următoare, ministrul iranian al afacerilor externe, S. Ghotbzadeh, a respins şi această solicitare a comandoului, declarînd că eventuala participare la negocieri a Irakului este refuzată de Iran, întrucît ambasadorul acestei ţări la Londra este implicat în atacul asupra ambasadei iraniene.

La scurt timp însă, demnitarul iranian a menţionat că guvernul ţării sale este dispus să accepte medierea ambasadorului Algeriei în încercarea de a se pune capăt situaţiei de la ambasada sa din Londra. El a declarat că nu va ceda pretenţiilor comandoului şi că personalul diplomatic din ambasadă i-a făcut cunoscut că, dacă situaţia impune, este gata să moară, fiecare considerîndu-se ca un adevărat martir al revoluţiei.

De asemenea, a subliniat din nou că răspunzător de acţiunea acestui comandou se face Irakul, precizînd, totodată, că „teroriştii au primit arme pe căi diplomatice irakiene".

Concomitent, Marea Britanie şi-a rechemat ambasadorul de la Teheran. S-a apreciat că rechemarea pentru consultări a ambasadorului britanic din Iran s-a datorat îngrijorării Angliei în ce priveşte securitatea reprezentanţei sale diplomatice din Teheran, în urma evenimentelor de la Londra.

În acest context, negociatorii poliţiei britanice au reluat contactele cu teroriştii, în cursul zilei de 3 mai, insistîndu-se asupra necesităţii „eliberării fără violenţă a ostaticilor".

Potrivit aprecierilor poliţiei britanice, de această dată teroriştii au avut o atitudine calmă şi raţională, fapt ce a contribuit la o mai bună înţelegere între cele două părţi negociatoare.

În ziua de 4 mai, guvernul englez a început negocieri şi la alt nivel, în scopul deblocării situaţiei. Astfel, secretarul adjunct de la Foreign Office, Douglas Hurd, s-a întîlnit cu reprezentanţii diplomatici la Londra ai Iordaniei, Kuweitului şi Siriei, analizînd eventualele modalităţi potrivit cărora diplomaţii în cauză ar putea interveni, la cererea comandoului, în negocieri.

În cursul dimineţii zilei de 5 mai, în timpul negocierilor, organele de poliţie au sesizat că teroriştii sînt foarte obosiţi şi iritaţi, apreciindu-se că este un moment favorabil pentru a se acţiona în vederea rezolvării situaţiei.

Pentru modul deosebit de rapid în care au acţionat — zecimile de secundă fiind în multe cazuri hotărîtoare — şi curajul lor individual, cei 12 membri ai echipei S.A.S., împărţiţi în 4 grupe, care au luat parte la intervenţie, au fost supranumiţi „forţa de reacţie rapidă".

Două grupe, plasate în spatele ambasadei, pe acoperiş, au avut sarcina cea mai dificilă. Folosind tehnica alpinistă, cele şase cadre ale S.A.S. trebuiau să coboare în viteză, pe frînghii, şi să aterizeze pe terasa din grădină, precum şi pe balconul de la etajul I. Erau echipaţi cu rame special confecţionate, avînd dimensiuni de 4/2 picioare (aproximativ 1,20/0,60 m), învelite cu exploziv plastic pentru a fi folosite la distrugerea grilajelor ferestrelor. De asemenea, aveau asupra lor grenade de consternare, cunoscute şi sub denumirea de „grenade zgomot-lumină"; două astfel de grenade urmau să fie aruncate în interior înainte de a se pătrunde prin forţă.

Concomitent, în baza planului de intervenţie, al treilea grup urma să ia cu asalt intrarea principală. Doi membri ai grupului erau dotaţi cu o ramă explozivă pentru a distruge fereastra de la primul nivel, folosind un fitil calculat pentru 10 secunde. Pentru a amplifica starea de derută şi surpriză, cele două încărcături explozive trebuiau detonate simultan.

În acest cadru al situației, planul de acțiune prevedea ca cei 12 membri ai S.A.S. să urce la etajul I al clădirii, unde se presupunea că se aflau ostaticii, ținuți în două camere separate.

Membrii echipei S.A.S. erau înarmați cu pistoale mitralieră de producție vest-germană „Heckler et Koch", precum și cu pistoale „Browning", calibru 9 mm. Orice opoziție, după spusele conducătorilor S.A.S., trebuia înlăturată.

La orele 19,20, opt persoane din grupul de asalt care acționa în spatele ambasadei au ieșit, una cîte una, printr-o fereastră a acoperișului unei clădiri alăturate, și s-au cățărat pe acoperișul înclinat al reprezentanței diplomatice iraniene, după care, pe frînghiile fixate de coșurile acesteia, au executat coborîrea pe terasă și pe balconul de la etajul I. S-a apreciat — chiar de către alpiniști — că procedeul a fost foarte inteligent realizat.

Totuși, nenumăratele ore de antrenament de acest gen nu s-au dovedit suficiente, la un moment dat existînd riscul de a se compromite acțiunea. La orele 19,26, primii doi au trecut peste marginea acoperișului și au început coborîrea. Unul dintre luptători a lovit, din greșeală, cu un bocanc, și a spart o fereastră de la un etaj superior celui la care urma să aibă loc pătrunderea, ceea ce putea conduce la anularea efectului surpriză.

Primii doi au ajuns pe terasă, iar următorii doi — care au folosit aceleași frînghii — s-au oprit pe balcon.

Prin microreceptoarele plasate lîngă ureche și ascunse vederii de măștile ce le purtau, au fost înștiințați să acționeze de urgență fără a mai aștepta echipa care urma să declanșeze acțiunea in fața ambasadei. În acest moment s-a mai petrecut un lucru neprevăzut : unul din membri celei de-a treia perechi de coborîtori a rămas suspendat de frînghie și se balansa în aer, fără ajutor, datorită blocării unui scripete. Dacă ar fi fost detonate ramele cu încărcături explozive, acesta putea fi mutilat sau ucis de explozie. Pentru a evita un accident, au pătruns în interior prin spargerea ferestrelor, iar cei doi aflați pe terasă, prin aruncarea în interior a unei grenade de consternare, care a explodat în holul central al scării interioare.

Patru din cei cinci teroriști păzeau ostaticii la etajul II. Șeful grupului terorist, strigat de ceilalți cu numele de Oan, avînd o barbă proeminentă, îmbrăcat cu un hanorac de culoare verde-olive, se afla la etajul I cu polițistul ostatic Trevor Lack (n.n. cel care asigurase paza ambasadei) și inginerul de sunet al BBC-ului, Simeon Harris.

În clipa în care echipa S.A.S. a declanșat atacul, teroristul a alergat la fereastra din spatele clădirii pentru a-l preîntîmpina, iar cînd primul membru al grupului S.A.S. a apărut, acesta a îndreptat spre el pistolul mitralieră. Înainte însă de a trage a fost lovit cu pumnul de polițistul Lack. Membrul S.A.S. a năvălit în cameră și în cîteva secunde Oan a fost făcut inofensiv.

Harris a alergat în camera din față fără să știe că o a treia echipă era pe punctul de a arunca în aer fereastra acesteia, folosind rama cu încărcătură explozivă. Harris a deschis obloanele camerei, care era neluminată, și a văzut un membru S.A.S. pe care l-a asemănat cu un om-broască, ce îi făcea semne disperate de a se retrage. Cîteva momente mai tîrziu, încărcătura a explodat și a treia echipă a pătruns în interior prin sfărîmături și fum.

Deși una din echipe era încă ocupată cu deblocarea coechipierului atîrnînd de frînghie și aflat în pericol de a arde din cauza incendiului izbucnit, opt membri S.A.S. se aflau deja în interiorul ambasadei. Singurul lor obiectiv era să salveze ostaticii.

La etajul al II-lea, ostaticii se aflau într-o avansată stare nervoasă. Ei auziseră zgomotul de geamuri sparte, apoi pe cel produs de explozia grenadei de consternare la parter. Cele patru femei, păzite de un terorist, au izbucnit în țipete, care au fost reperate de microfoane ale televiziunii aflate la distanță mare.

În camera telexului se aflau cei 15 ostatici, bărbați, păziți de un alt terorist. În momentul în care s-au auzit zgomotele produse de asaltul echipei S.A.S., la parterul imobilului, au sosit încă doi teroriști pentru a asigura paza acestora.

Dr. Gholam Ali Afrouz, însărcinatul cu afaceri al ambasadei, a relatat astfel cele petrecute : „Eram așezat și priveam spre ușă. Unul dintre teroriști mă privea, iar ceilalți doi se plimbau agitați prin cameră. Nu eram conștient sută la sută pentru că tocmai îmi pierdusem cel mai bun prieten, Abbas Lavasani (n.n. fusese împușcat). Unul dintre teroriști mă ținti și trase. Fața îmi sîngera, așa că m-am întins pe jos și mi-am acoperit-o cu o cîrpă. Apoi m-au împușcat în picioare".

Nu poate exista o explicație rațională a faptului că teroriștii au început să tragă în ostatici, în acea fază a acțiunii, dar este cert că ei au lovit trei dintre aceștia : Samad Zadeh, adjunctul atașatului de presă, care a murit ; Abbas Fallahi, portarul ambasadei, care a declarat că o monedă de 50 cenți din buzunarul drept de la piept a deviat glonțul, scăpînd cu viață ;

Gholam Ali Afrouz, despre care se crede că era cea mai importantă persoană politică din ambasadă şi, mai devreme, se oferise, pe timpul asediului, ca „martir pentru Islam".

Se pare că sînt unele inadvertenţe în ceea ce priveşte ordinea strict succesivă a faptelor petrecute în această cameră a ambasadei. Pentru a lămuri aceste lucruri, s-au luat declaraţii unui număr de patru ostatici : Dr. Gholam Ali Afrouz, Abbas Fallahi, Muhamad Nashir Farugi, un indian naturalizat în Anglia, şi Ron Morris, şofer englez, care lucra la ambasadă de 33 de ani. Nici unul din ei nu a putut da o explicaţie clară faptului că teroriştii au oprit focul. Cea mai simplă explicaţie ar fi aceea că atît ei, cît şi ostaticii au fost aruncaţi la pămînt de cea de-a doua explozie a grenadei lansate de membrii S.A.S. Cu mici diferenţe de detaliu, ostaticii intervievaţi au avut aceeaşi părere şi asupra următorului eveniment — abandonarea armelor de către terorişti. După cum relatează Abbas Fallahi, „teroriştii îşi pierduseră capul ; le-am spus că nu are nici un sens şi ar fi mai bine să abandoneze armele. Ei ne-au ascultat şi noi am aruncat armele lor pe fereastră". După o altă explicaţie, ei şi-au aruncat singuri armele pe fereastră, iar cartuşele le-au pus pe podea, apoi au început să strige în limba farsi : „ne predăm..., ne predăm" ! În acest moment membrii S.A.S. au năvălit în cameră.

„Ne-au înspăimîntat mai mult decît se poate imagina" — a relatat Abbas Fallahi. „Parcă erau marţieni, aşa îmbrăcaţi în negru din cap pînă-n picioare. Toţi am îngheţat de spaimă", a conchis el.

„Toţi stăteam culcaţi la pămînt de-a lungul pereţilor. Teroriştii se aflau şi ei cu faţa la perete. Membrii S.A.S. au început să strige : teroriştii, teroriştii ! Nimeni nu a răspuns. Nu puteam să facem nici un gest", a declarat Dr. Ezzati, consilierul de presă pe care nu-l nimerise un terorist. Tot el a arătat spre doi dintre terorişti, pe care grupul S.A.S. i-a împuşcat instantaneu, lăsîndu-le corpurile, aşa cum se aflau, cu faţa la perete.

Mohamed Farugi descrie astfel momentul : „Comandoul a pătruns în cameră şi s-a creat o confuzie generală. Fiecare striga : sînt ostatic, sînt ostatic ! sînt englez, sînt englez ! Nimeni nu ştia cum vor reacţiona şi ce avea să urmeze. Cred că intre-bau cine sînt teroriştii şi cineva i-a arătat cu degetul, după care i-au împuşcat pe loc".

Este ştiut că la cartierul general al S.A.S. din Hereford se află o sală de antrenament prevăzută cu manechine şi figuri

decupate din carton care reprezintă terorişti şi ostatici în situaţii similare cu cele în care s-au aflat membrii S.A.S. în acest caz real. Manechinele şi figurile pot fi aşezate în orice poziţie şi mutate în diferite locuri, iar camera poate fi umplută cu gaz sau fum. Fiecare membru S.A.S. este învăţat cum să pătrundă în cameră, să identifice teroriştii şi să-i anihileze, trebuind să execute această probă de patru ori consecutiv şi fără greşeală, pentru a se considera reuşită. Membrii S.A.S. sînt, de asemenea, instruiţi cum să acţioneze atunci cînd teroriştii s-au predat, insistîndu-se pe faptul că aceştia pot avea asupra lor ascunse armament. Acest fapt s-a adeverit şi la ambasada iraniană din Londra, unde unul din teroriştii neutralizaţi mai avea o armă asupra lui, bine camuflată în îmbrăcăminte.

Grupul S.A.S. a avut în vedere, totodată, şi o altă alternativă : teroriştii ameninţaseră că vor arunca ambasada în aer cu o singură apăsare de buton, în care scop au plasat, peste tot, capcane explozive.

Avînd în vedere aceste aspecte, precum şi obiectivul principal al membrilor S.A.S. — eliberarea ostaticilor în viaţă — modul de acţiune al acestora apare normal şi justificat.

La încheierea operaţiunii, care a durat 11 minute, consulul general al Iranului în Marea Britanie s-a declarat deosebit de satisfăcut de modul în care forţele specializate engleze au intervenit la ambasada ţării sale din Londra pentru salvarea ostaticilor. Aprecieri asemănătoare au exprimat şi reprezentanţi ai guvernului de la Teheran.

FRANȚA — GRUPUL DE INTERVENȚIE AL JANDARMERIEI NAȚIONALE (G.I.G.N.) ȘI BRIGADA ANTICOMANDO (B.A.C.)

1. **Organizare, funcționare și acțiuni.**

În Franța, acțiunea de creare a unor grupuri anticomando a început după luarea de ostatici de la ambasada Arabiei Saudite la Paris, în 1972.

S-au creat două servicii : B.A.C. (Brigada anticomando), compusă din polițiști ai Brigăzii antigang (parazitism social) constituită imediat după atentatul asupra echipei israeliene la Jocurile olimpice de la München din 1972 și G.I.G.N. (Grupul de intervenție al jandarmeriei naționale), care a întreprins misiuni și în afara granițelor Franței, precum și două comandouri antiteroriste, formate în anii 1976—1977 în cadrul Poliției Naționale și Legiunii străine, subordonate Ministerului Apărării.

Grupul de intervenție al jandarmeriei naționale (G.I.G.N.) este alcătuit din 42 de luptători, selecționați în mod riguros, pe baza unor criterii deosebite. Aceștia execută zilnic un program special de antrenament în poligoane care oferă posibilități diversificate de instruire anticomando.

În pregătirea luptătorilor se pune accent pe cultivarea încrederii depline în capacitățile proprii, formate în cursul numeroaselor exerciții și antrenamente, precum și deprinderea de a acționa, de regulă, fără armă. Pentru aceasta, se perseverează în vederea însușirii perfecte a tehnicilor de luptă individuală (karate, kendo și alte metode de a lupta neînarmat).

În programul de antrenament sînt incluse : escaladări de edificii cu mai multe etaje ; deplasări rapide cu frînghiile de pe un acoperiș pe altul ; salturi din elicopter de la joasă înălțime asupra unui obiectiv indicat ; curse de natație, în cadrul cărora se ating performanțe de viteză (50 m, sub un minut) sau de rezistență (înot pe mare, pînă la 10 km) ; plonjări la adîncimi mari, fără mască de oxigen.

În cadrul instruirii sînt simulate variante posibile ale acțiunilor reale, folosindu-se toate genurile de arme din dotare, printre care : puști cu lunetă de mare precizie, pistoale, grenade cu diverse compoziții de gaze ce produc imobilizări parțiale sau totale, mijloace de autoapărare personală (veste antiproiectil, căști antișoc protectoare de foc și căldură, scuturi etc.), precum și mijloace moderne de deplasare și dirijare a acțiunilor.

Grupul de intervenție al jandarmeriei naționale se ocupă de reprimarea unor acțiuni violente, realizează intervenții în cazul de luări de ostatici politici sau acționează în străinătate, pe cînd luptătorii din Brigada antigang, aureolați de rezultatele din acțiunile de răpiri Mallet, Empain și Mesrine, se ocupă de combaterea marelui banditism și de salvarea ostaticilor care nu sînt implicați politic.

Uneori, cele două servicii cooperează direct în realizarea acțiunilor. Semnificativă în acest sens este operațiunea din Salvador. La 4 mai 1979, 16 tineri, au luat ca ostatici pe ambasadorul Franței și patru diplomați, apoi s-au închis în clădirea ambasadei din Salvador.

Guvernul francez a trimis imediat un diplomat și un comisar de la Brigada anticomando, care au cules toate datele necesare organizării operațiunii (fotografii, machete ale ambasadei). Sarcina de a realiza acțiunea a revenit Grupului de intervenție al jandarmeriei naționale. La 2 iunie 1979, în primele ore ale dimineții, luptătorii trebuiau să pătrundă în clădire. Ei au prevăzut ca cinci oameni să ajungă în mai puțin de cinci secunde lîngă ostatici. Însă, cu 24 ore înaintea orei „H", teroriștii, avertizați de prezența luptătorilor francezi, hotărăsc să se predea.

G.I.G.N. a îmbarcat într-un avion DC-8 ostaticii și teroriștii. Aceștia din urmă au fost lăsați în Panama, de unde, apoi, au fost expulzați.

De la crearea sa, la 1 martie 1974, Grupul de intervenție al jandarmeriei naționale a efectuat 71 de intervenții (în afara celor din exterior), eliberînd peste 200 ostatici, printre care și 20 copii sechestrați de un grup terorist al Frontului de Eliberare de pe Coasta Somaliei (februarie 1976, Djibouti) ; salvarea a 100 călători și 7 membri ai echipajului unui avion „Cara-

velle", aparținînd Companiei AIR-FRANCE, ținuți ostatici de un dezechilibrat mintal ; a arestat 19 infractori periculoși și 6 criminali.

Membrii grupului se antrenează și trăiesc într-o cazarmă a jandarmeriei din împrejurimile Parisului. Ei pot intra în acțiune imediat ce sînt alertați. În acest scop, o echipă de 9 oameni se află în permanență în stare de alarmă, într-o sală de odihnă. Sînt buni cunoscători ai luptei corp la corp, ceea ce le permite să facă față unor situații critice chiar și fără armă.

Au în dotare pistolul „Manhurin 347", armă corespunzătoare pentru acest tip de intervenție, deoarece forța de șoc a proiectilului scoate adversarul din luptă, dar nu-l omoară. Pe lîngă aceste pistoale, G.I.G.N. mai dispune de un întreg arsenal, de la puști cu lunetă (teleobiectiv), de foarte mare precizie, pînă la mici aparate pentru introdus gaze în încăperi.

Fiecare membru al grupului face intense antrenamente, inclusiv de rezistență și îndeminare pentru a-și dezvolta puterea de reacție și reflexele, fiind în măsură să analizeze situația și să aleagă cea mai eficientă soluție.

Cîțiva membri ai Grupului de intervenție al jandarmeriei naționale deplasați în Arabia Saudită, la 23 noiembrie, după ce oficialitățile de la Riad au cerut asistență Franței pentru anihilarea rezistenței extremiștilor musulmani, care, la 20 noiembrie, ocupaseră Marea Moschee din Mecca, luînd ostatici mii de pelerini, au jucat un rol însemnat în evenimentele de la Mecca, de la sfîrșitul lunii noiembrie și începutul lunii decembrie 1979.

Cei cinci specialiști au sosit la Mecca pentru a coordona și dirija operațiunile pe care urmau să le execute soldații saudiți.

Extremiștii, în număr de aproximativ 1.500, foarte bine antrenați, organizați și dotați cu pistoale mitralieră, puști cu lunetă, spital de campanie, erau convinși că, în această perioadă de liniște și de rugăciune (începutul noului an musulman, care marchează debutul secolului XV după calendarul islamic), guvernul Arabiei Saudite nu va interveni cu trupe în interiorul moscheii.

Concomitent cu acțiunea de la Mecca sînt semnalate incidente în mai multe orașe ale țării. O bombă explodează chiar în palatul regal de la Riad.

Regele Khaled a obținut, cu toate acestea, în cîteva ore, acordul tuturor autorităților religioase pentru a-și lansa trupele la atac.

Primul șoc a fost dezastruos pentru unitățile gărzii regale : mai multe mii de morți. Extremiștii, instalați în minarete, trăgeau de la înălțime ca în niște ținte de carton la un exercițiu.

Al doilea asalt s-a soldat, de asemenea, cu morți. Numărul total al victimelor — dintre care o mare parte o constituiau pelerinii din moschee, prinși între două focuri —, s-a ridicat la peste 5.000.

Aceasta era situația la 23 noiembrie, cînd a sosit de la Paris grupul celor cinci membri ai Grupului de intervenție al jandarmeriei naționale. Primele constatări au fost demoralizatoare : trupele saudite se angajaseră în asaltul moscheii, fără un studiu prealabil la fața locului, fără un plan de acțiune.

Toate acestea, coroborate și cu faptul că extremiștii posedau foarte multe uniforme ale armatei saudite, creînd confuzie, au făcut posibil eșecul trupelor regale.

În mai puțin de o săptămînă, cei cinci specialiști francezi au reunit ofițerii saudiți pe care i-au instruit, inițiindu-i cu anumite tehnici de luptă (de exemplu, modalitatea de neutralizare a unui trăgător adăpostit).

A fost întocmit un plan detaliat al obiectivelor ce trebuiau atinse. Patruzeci de oameni, care au fost bine instruiți, urmau să dea asaltul, celorlalți trei mii de soldați saudiți revenindu-le sarcina de a înconjura moscheea.

Grupul de luptători francezi a cerut la Paris să-i fie expediat material de securitate, indispensabil oamenilor care vor da efectiv asaltul : veste antiglonț, măști de gaze speciale dotate cu pastile radio-emisie-recepție. Le-au fost trimise în plus bombe cu gaz imobilizant (C.B.) și explozivi pentru forțarea masivelor porți ale moscheii, în spatele cărora erau baricadați extremiștii musulmani.

Totul fiind pus la punct, ziua asaltului a fost stabilită pentru 3 decembrie. Mai multe atacuri simultane și coordonate s-au soldat cu un succes total.

Acest asalt, în comparație cu celelalte două anterioare, s-a efectuat fără să fie înregistrată vreo victimă printre civili, fiind ușor răniți doar circa zece soldați saudiți.

2. Cazul Empain.

Una din acțiunile teroriste comise în Franța, la soluționarea căreia și-au adus contribuția și membrii „Brigăzii anticomando" (B.A.C.), a fost răpirea, la 23 ianuarie 1978, a lui Eduardo

Jean Empain, președintele concernului franco-belgian „Empain-Scheider".

Empain, care se deplasa cu autoturismul personal, condus de șofer, spre sediul firmei, a fost silit, la scurt timp de la plecare, să frîneze, întrucît strada era blocată de un motociclist.

Din două camioane cu numere de înmatriculare false, staționate în apropiere, au sărit mai mulți indivizi mascați care au asaltat autoturismul. Jean Empain a fost imobilizat, iar șoferul său, aruncat într-una din camionete, după care vehiculele angrenate în acțiune au demarat brusc.

Jean Empain a fost transportat în propria sa mașină — spre locul unde a fost ascuns —, pe care însă teroriștii au abandonat-o pe una din străzile mărginașe ale Parisului. Întreaga acțiune a durat aproximativ 60 de secunde.

Pe lîngă alte măsuri, la scurt timp după comiterea răpirii, organele de poliție franceze au stabilit un sistem de legătură permanentă între familia lui Empain și Statul Major, constituit pentru depistarea teroriștilor și eliberarea ostaticului.

Cu toate acestea, nu s-a reușit să se obțină nici un fel de date sau informații care să ajute la soluționarea cazului.

După mai multe zile teroriștii au intrat, prin telefon, în contact cu familia ostaticului, solicitînd pentru răscumpărarea acestuia 8 miliarde franci francezi vechi (80 milioane franci francezi noi, aproximativ 17—18 milioane dolari S.U.A.).

Apelul telefonic a fost repetat după cîteva zile, de această dată răpitorii dorind să fixeze modalitățile concrete în care se va face plata răscumpărării, stabilind ca banii să fie duși la locul de predare de un membru al familiei.

În urma analizei cazului, Statul Major al operațiunii a ajuns la concluzia de a însărcina cu predarea sumei solicitate un ofițer al Brigăzii anticomando, căruia i-a fost atribuită calitatea de „membru" al familiei ostaticului.

Teroriștii au indicat familiei lui Jean Empain, ca loc pentru predarea sumei, o zonă în jurul autostrăzii sudice a Parisului. Totodată, au precizat că indicațiile concrete vor fi primite prin radio de membrul familiei ostaticului care va remite banii.

Ca urmare, au fost întreprinse ample măsuri de supraveghere discretă a întregii zone, fiind verificate toate ieșirile în autostradă, precum și mijloacele de comunicație.

Ofițerul Brigăzii anticomando, în chip de membru al familiei afectate de răpire, a fost dotat cu o mașină special echipată, avînd o stație emisie-recepție, cu care să intre în legătură cu răpitorii și o alta, bine mascată, pentru a avea contact permanent cu Statul Major.

Ofițerul în cauză a fost însoțit de mai mulți colegi, toți membri ai Brigăzii anticomando, dispuși în 6 autoturisme: 4 rulau în fața autoturismului său și 2 în spate. Toate cadrele B.A.C. angrenate în acțiune dispuneau de planuri detaliate ale întregii zone.

La 25 de km de Paris, în timp ce autoturismul cu ofițerul B.A.C. însărcinat cu plata răscumpărării rula pe autostradă, teroriștii au intrat în legătură cu „membrul" familiei, dîndu-i indicații cu privire la modul în care să se deplaseze. Acesta a transmis imediat indicațiile primite Statului Major și colegilor săi aflați în autoturismele din apropiere.

La puțin timp „membrul" familiei a primit ordin să oprească în dreptul unui zid construit pe autostradă împotriva zgomotului. În momentul în care a oprit mașina, doi indivizi, mascați și înarmați cu pistoale mitralieră, au ieșit printr-o ușă ce se afla în zid și s-au îndreptat spre autoturism pentru a prelua banii. Două dintre mașinile Brigăzii anticomando care rulau în față au oprit în apropare același moment, avînd loc un schimb de focuri între teroriști și membrii B.A.C., fiind ucis un terorist și altul rănit.

Supus unui amplu interogatoriu, teroristul rănit a furnizat informații utile, care au condus la rezolvarea cazului, fiind, totodată, determinat să solicite celor care îl țineau ca ostatic pe Jean Empain punerea în libertate a acestuia. La mai puțin de 2 ore, fostul ostatic a anunțat telefonic familia că se află în libertate.

În urma măsurilor complexe întreprinse de organele franceze, s-a reușit identificarea locurilor în care a fost reținut ca ostatic Jean Empain, fiind arestate încă 4 persoane care participaseră la acțiune.

AUSTRIA — COMANDOUL DE INTERVENȚIE AL JANDARMERIEI (G.E.K.)

Mai multe evenimente teroriste petrecute în Austria (luarea de ostatici în Marchegg, atacul asupra Conferinței miniștrilor O.P.E.C., sustragerea de documente de identitate în alb de la o unitate de poliție, răpirea în scop de extorcare a bancherului Palmers etc. ...) au făcut dovada că nici această țară nu este ocolită de „terorismul din import" și nici de cel autohton[1]. Cazul Schleyer din R.F. Germania a fost factorul hotărîtor în a se adopta decizia înființării unei unități speciale competente de combatere a terorismului.

Ministrul de interne federal, Erwin Lanc luînd în considerație elementele menționate, a prezentat guvernului o concepție atotcuprinzătoare de prevenire și represiune a unor cazuri de terorism. Punctul de pornire al acestei concepții l-a constituit înființarea „Comandoului de intervenție al jandarmeriei" (G.E.K.) pentru sarcini represive și „Grupa de intervenție a lucrătorilor judiciari" (K.E.G.) pentru misiuni preventive, precum și alte acțiuni importante, ca : numeroase cursuri de pregătire în toate domeniile organelor executive, discuții de cooperare cu reprezentanți ai mijloacelor de informare în masă, informarea și instruirea persoanelor deosebit de periclitate și, în sfîrșit, intensificarea colaborării directe cu organele specializate din R.F. Germania, Elveția, Italia, mai ales în domeniul urmăririi peste frontieră a cazurilor aflate în atenție.

La 1 ianuarie 1978, „G.E.K." a fost reactivat ca un organ pentru securitatea internă, nemijlocit subordonat Ministerului de Interne federal. Pe linia securității publice, „G.E.K." este subordonat directorului general pentru securitatea publică, iar în probleme de serviciu intern, Comandamentului central al jandarmeriei. „Comandoul de intervenție al jandarmeriei" (G.E.K.) este similar cu un „comandou al jandarmeriei de land".

Zona de acțiune a formațiunii antiteroriste „G.E.K." o constituie întregul teritoriu federal. Sarcinile concrete ale „G.E.K." rezultă din instrucțiunile generale și speciale ale directorului general pentru securitatea publică și se referă la următoarele probleme :

— planificarea, pregătirea, executarea și valorificarea acțiunilor speciale împotriva celor ce încalcă și viciază ordinea de drept, care, prin amenințarea și săvîrșirea unor infracțiuni grave (luarea de ostatici, deturnări de avioane și șantaj), urmăresc să realizeze unele obiective politice, financiare ori personale ;

— instruirea și perfecționarea pentru intervenție ;

— asigurarea securității emigranților evrei care trec prin Austria pentru a se stabili în Israel ;

— executarea, după caz, a sarcinilor de securitate pe aeroportul Schwechat ;

— executarea, ori de cîte ori este nevoie, a sarcinilor de securitate cu prilejul vizitelor de stat (în cazul unor riscuri de securitate pentru oaspeții oficiali).

Pentru organizarea și dotarea „G.E.K." au fost alocate fonduri corespunzătoare. Formațiunea dispune de o stație modernă de transmisiuni cu tot echipamentul tehnic necesar, locuri pentru cazare și petrecerea timpului liber. Caracterul de cazarmă este completat cu o atmosferă de „locuință comună" fapt care, din punct de vedere psihologic, se răsfrînge pozitiv asupra activității zilnice a lucrătorilor formațiunii.

[1] Anul 1977 a fost marcat în Austria de producerea mai multor infracțiuni soldate cu luări de ostatici. Pentru rezolvarea lor s-a apelat la „G.E.K". Iată cum s-au derulat aceste cazuri :
— la 25 iunie 1977, la Salzburg, după comiterea unui furt cu mîna înarmată la un birou de schimb, cei doi autori iau ostatic pe casier. Sub amenințarea cu uciderea acestuia, infractorii reclamă o sumă de bani și o mașină. După 29 ore de la producerea acțiunii membri ai „G.E.K." eliberează ostaticul și capturează pe atentatori ;
— în ziua de 9 noiembrie 1977, proprietarul rețelei comerciale „Palmers" din Viena, Walter Palmers, a fost răpit de doi teroriști, în momentul cînd își parca autoturismul în fața domiciliului, solicitîndu-se pentru eliberarea sa 50 milioane șilingi. În urma intervenției membrilor „G.E.K.", Walter Palmers a fost eliberat în noaptea de 13 spre 14 noiembrie ;
— la 12 decembrie 1977, este răpită o femeie de la domiciliul său din Viena, transportată cu mașina și ținută ascunsă de 3 infractori periculoși înarmați. Autorii sînt capturați și arestați de forțe ale „G.E.K." în momentul încasării răscumpărării.

Sarcinile de serviciu ale membrilor formaţiunii sînt foarte pretenţioase şi realiste, de aceea activitatea acestora este incompatibilă cu fanteziile, visarea şi aventura. Selecţia cadrelor este foarte riguroasă. Pentru „G.E.K." se aleg cadre din efectivul jandarmeriei, care dispun de o instrucţie completă, o bogată experienţă practică şi o bună condiţie fizică. Candidaţii trebuie să aibă cel puţin vîrsta de 22 şi cel mult 45 ani. Condiţiile admiterii : inteligenţă, fermitate şi responsabilitate, spirit camaraderesc, sportivitate, sănătate şi disciplină. Cei ce poartă ochelari, diabeticii şi alcoolicii sînt excluşi de la început din competiţie. Candidaţilor li se cere, de asemenea, să posede, obligatoriu, carnet de conducere categoria B şi de preferinţă, categoria A, să poată suporta zborul cu avionul sau elicopterul, să fie buni trăgători şi să nu fi fost pedepsiţi pentru abateri disciplinare.

Odată întrunite aceste condiţii, candidaţii sînt supuşi testării psihologice, întrucît psihologia şi conducerea oamenilor sînt elemente fundamentale în organizarea şi activitatea „G.E.K.".

În ceea ce priveşte structura şi atribuţiile formaţiunii antiteroriste „G.E.K.", Ministerul de Interne federal s-a inspirat din modul de organizare a unor unităţi speciale de acelaşi fel din străinătate (R.F.G., Elveţia, Anglia). Din punct de vedere organizatoric şi funcţional, „G.E.K." este similar cu „Grupa de apărare a frontierei vest-germane" (G.S.G.-9), însă este complet adaptat situaţiei geopolitice naţionale şi specificului politico-infracţional, ceea ce face ca instruirea şi dotarea acestuia să aibă caracteristici aparte.

Folosirea experienţei altor ţări în acest domeniu şi-a dovedit valabilitatea din punctul de vedere al economisirii de timp şi de mijloace financiare. Astfel, unele teste, cunoştinţe şi experienţe au fost împrumutate de la „colegii de peste frontieră" (n.n. R.F.G.). În ceea ce priveşte dotarea, „G.E.K." foloseşte veste blindate englezeşti, căştile sînt de provenienţă israeliană (care, în special pentru paraşutişti, se dovedesc deosebit de practice, asigurînd protecţia antiglonţ şi mobilitate în mişcare, la ele putînd fi adaptată şi aparatură de transmisiuni). Uniforma din dotarea armatei şi armele „Sturmgewehr 77" corespund pe deplin acţiunilor „G.E.K.".

Nu există timpi morţi în pregătirea profesional-operativă a lucrătorilor din „G.E.K.". Intervenţia, pregătirea pentru intervenţie şi perfecţionarea continuă se împletesc reciproc, iar serviciul este asigurat pe timp de 24 de ore. Se pune un accent deosebit pe cunoaşterea teoretică şi practică a măsurilor de salvare a vieţilor umane şi pentru propria securitate. Reacţia rapidă şi corectă este sistematic antrenată, la fel ca pregătirea teoretică.

Programul de învăţămînt este alcătuit din 10 puncte : *a)* tactica de intervenţie ; *b)* sistemul de arme, muniţie şi explozivi ; *c)* psihologia ; *d)* cunoaşterea aparatelor tehnice ; *e)* instrucţia focului ; *f)* instruirea pe elicopter ; *g)* executarea serviciului special ; *h)* pregătirea fizică ; *i)* tehnica radio şi auto ; *j)* exerciţiile de intervenţie, inclusiv în munţi.

La 1 septembrie 1978, „G.E.K.", a dobîndit actualul nivel de încadrare şi dotare : cei 130 de luptători (voluntari, din toate landurile, cu excepţia Carintiei) au o medie de vîrstă de 33 de ani. Timpul maxim de la darea alarmei pînă la pornirea în acţiune este de 10 minute, lucru realizat, zi şi noapte, prin probe de alarmare. Practic, în timp de două ore „G.E.K." poate fi prezent pentru operaţii în orice loc de pe teritoriul Austriei. În acest scop, formaţiunea dispune de autoturisme „Mercedes 250", elicoptere şi autoturisme de cîmp din dotarea Ministerului de Interne federal şi a armatei federale.

În afară de aceasta, pentru a face faţă oricărei situaţii tactico-strategice, „G.E.K." este supus unui program complex de exerciţii de luptă şi antrenamente. Astfel, fiecare luptător repartizat grupei de intervenţie trebuie să se antreneze, de patru ori pe săptămînă, pe o pistă de 472 metri lungime, cu 20 de obstacole (pereţi de anvelope, galerii de tîrîre, căţărarea pe scări de sfoară), cu întregul echipament din dotare. De asemenea, se fac exerciţii de tragere cu pistoale, automate şi puşti, judo, luptă corp la corp, marşuri alpiniste, coborîri de pe stînci şi acoperişuri în rapel, ori din elicoptere. În cadrul unor exerciţii speciale de intervenţie se organizează cercetarea („trecerea prin sită") unor clădiri „conspirative", blocări de străzi, dezarmarea suspecţilor.

BELGIA — ESCADRONUL SPECIAL DE INTERVENȚIE (E.S.I.)

Existența în Belgia, în special în capitală, a sediilor Pieței Comune, NATO-ului, EURATOM-ului, a aeroportului internațional „Zavantem" cu intens trafic diplomatic, a determinat autoritățile belgiene să adopte măsura înființării unei unități speciale cu atribuții pe linia prevenirii și reprimării actelor teroriste. În cadrul acestei unități un rol aparte revine „Escadronului special de intervenție" (E.S.I.), format din circa 100 cadre, condus de comandantul „Legiunii mobile".

Escadronul special de intervenție este organizat pe grupuri specializate : un grup de luptă ; un grup tehnic ; un grup care îndeplinește misiuni de escortă și protecție antiteroristă a unor înalte personalități aflate pe teritoriul Belgiei.

Efectivele acestor grupuri sînt compuse, de regulă, din trăgători de elită și cadre instruite în domeniul luptei corp la corp, tehnicii de cățărare și pătrundere în clădiri, manipulării încărcăturilor explozive și intervenției din elicoptere.

În cadrul pregătirii și instruirii cadrelor „Escadronului special de intervenție" se pune accent pe mărirea capacității de efort și rezistență, în condiții de dificultate sporită, pentru a putea răspunde nevoilor de intervenție operativă în situații dintre cele mai diverse. Membrii „E.S.I." sînt instruiți și dotați corespunzător pentru a putea executa misiuni antiteroriste atît pe teritoriul Belgiei, cît și în afara granițelor țării.

Pe lîngă mijloacele tehnice și armamentul modern aflate în dotarea „Escadronului special de intervenție", membrii acestuia posedă permanent asupra lor, între altele, și un gaz paralizant netoxic care, pulverizat de la distanța de un metru, provoacă pierderea cunoștinței timp de 1—2 minute ; permițînd astfel neutralizarea teroriștilor.

„Escadronul special de intervenție" și-a probat capacitatea de luptă în acțiunea de urmărire și identificare, în orașele Antwerpen, Bruxelles și Lütic, a autovehiculelor cu încărcături explozive care fuseseră furate de teroriști din Olanda. De fapt, exploziv din această sursă, înaintea declanșării operațiunii, s-a folosit la 25 iunie 1979, la Oburg, în atentatul nereușit împotriva generalului american Alexander Haig, excomandantul suprem al forțelor NATO din Europa. Automobilul său, care trecuse peste o încărcătură explozivă, a fost grav avariat, dar generalul american a scăpat nevătămat.

O altă operațiune la care a participat „Escadronul special de intervenție" a dus la anihilarea unui grup terorist, la 16 aprilie 1979, care viza distrugerea unui avion al companiei „EL-AL", pe aeroportul „Zavantem" din Bruxelles. Teroriștii intenționau să atace avionul israelian pe pistă, imediat după aterizarea acestuia.

Fiind urmăriți de grupul specializat din „Escadronul special de intervenție", teroriștii au renunțat la atacarea avionului, după ce au aruncat o bombă și o grenadă, pe care le aveau asupra lor, în sala de tranzit a aeroportului. În urma exploziei au fost rănite 11 persoane. Cei doi teroriști din grupul de acțiune au fost anihilați și arestați.

Atacul a fost revendicat de organizația propalestiniană autointitulată „Marție Negru". În legătură cu acest atentat, un purtător de cuvînt oficial al Organizației pentru Eliberarea Palestinei a declarat că „O.E.P. denunță acest atac, în care nu este implicată". El a mai precizat că nu cunoaște organizația care și-a asumat responsabilitatea atentatului de la Bruxelles.

SPANIA — SUBUNITĂȚI ANTITERORISTE : „GRUPUL SPECIAL DE ACȚIUNE" (G.E.O.) ; „ARMATA UNITĂ RURALĂ" (U.A.R.).

Escaladarea acțiunilor teroriste de către organizațiile extremiste din Spania, în special organizația separatistă bască — E.T.A., ramura politico-militară, a impus cu necesitate luarea unor măsuri ferme de către autoritățile spaniole. Transpunerea în viață a acestor măsuri a fost impulsionată de tentativa de conspirație împotriva premierului Adolfo Suarez, eșuată în 1979.

Astfel, au fost selecționați aproximativ 200 de trăgători de elită care au fost instruiți pentru acțiuni antiteroriste sub directa îndrumare și supraveghere a unor specialiști, făcînd parte din grupul antiterorist vest-german „G.S.G.-9", și au fost repartizați în două grupuri egale, cu sarcini distincte :

— „Grupul special de acțiune" (G.E.O.), subordonat poliției naționale, care asigură permanent securitatea primului ministru și a altor persoane oficiale ;

— „Armata unită rurală" (U.A.R.), subordonată Gărzilor civile (jandarmeria spaniolă). Devenită operațională începînd din august 1979, U.A.R. este specializată în lupta antiteroristă propriu-zisă. Membrii acestui comandou au fost supranumiți „super durii". Ei practică, cu aceeași îndemînare și eficiență, karate, judo sau box francez. Sînt buni cățărători și scufundători subacvatici. Știu să conducă orice tip de autovehicul, de la motociclete pînă la șalupe și blindate. De asemenea, posedă cunoștințe de topografie, transmisiuni și limbi străine (inclusiv dialectul basc).

În dotarea fiecărui membru al acestui comandou se află o mică valiză pe care o poartă în permanență asupra lor. Ea conține : o vestă antiglonț, un pistol calibru 38 mm, un pistol mitralieră „M.F.S." cu amortizor de zgomot, o mască de gaze, corzi pentru escaladare, un radio-telefon, o cască, cinci grenade și muniție.

Membrii U.A.R. evită să apară în public, iar prezentarea lor în presă și la televiziune este interzisă.

Prima acțiune antiteroristă de anvergură a acestui comandou a avut loc la mijlocul lunii octombrie 1979, cînd, în decurs de 3 zile, au fost arestate 438 de persoane, din care o mare parte sînt acuzate de apartenență la grupări extremiste și de comiterea unor acțiuni teroriste.

Printre acestea figurează și 20 de conducători ai organizației „Grupurile revoluționare antifasciste — 1 Octombrie" (G.R.A.P.O.), în frunte cu șeful acesteia, Jose Maria Sanchez Casas, teroristul cel mai căutat din Spania.

În cursul acțiunii au fost descoperite : un important material incluzînd un fișier detaliat cu privire la peste 300 personalități spaniole vizate de extremiști ; arme, explozivi și aparataj electronic.

Spre sfîrșitul lunii martie 1980, autoritățile de la Madrid au hotărît să trimită membrii comandoului antiterorist U.A.R. în Țara bascilor.

Totodată, generalul Carlos Saenz de Santamaria a fost investit cu puteri depline în lupta antiteroristă din Țara bascilor. El a preluat conducerea atît a U.A.R. cît și a întregului aparat polițienesc din această regiune.

Luarea acestor măsuri a fost determinată, printre altele, și de atentatul sîngeros comis la 1 februarie 1980 la Lequeito (provincia Biscaya) în care extremiști ai organizației separatiste basce — E.T.A. au tras asupra unui convoi militar și au ucis 6 membri ai Gărzii civile.

În cadrul acțiunilor întreprinse au fost arestate 13 persoane suspectate de a fi membre ale E.T.A., învinuite de asasinarea a 20 de persoane, inclusiv doi militari.

Între cei arestați se află Jose-Ignacio Aramayo Egurrola, acuzat de comiterea mai multor acțiuni teroriste în Țara bascilor.

Totodată, au fost descoperite o vilă transformată în închisoare a teroriștilor, precum și mari cantități de explozivi și

planuri detaliate prin care se pregătea o nouă ofensivă împotriva centrelor turistice, în vara anului 1980, printre care Marbella, Malaga, Puerto Bonus.

Se consideră că a fost distrusă infrastructura organizației separatiste basce — E.T.A., ramura politico-militară, în provinciile Asturia, Valencia și Andaluzia.

Tot ca urmare a acestor acțiuni antiteroriste întreprinse la sfîrșitul lunii martie 1980, 1670 pistoale calibru 22 mm au fost ridicate în momentul descoperirii unei fabrici clandestine de armament, la 5 km de Madrid. Cei doi proprietari ai fabricii, membri ai unei organizații de extremă dreaptă, au fost arestați.

TERORISMUL ȘI COMANDOURILE MILITARE DE ELITĂ. COMANDOUL „RANGER" AL ARMATEI S.U.A.

Cercetarea și analiza fenomenului terorist, cu care se confruntă tot mai frecvent comunitatea internațională, în raport cu concluziile rezultate din acțiunile de comando militare întreprinse în secolul XX, au condus la cristalizarea unor opinii în rîndul specialiștilor militari, potrivit cărora „conflictul de mică intensitate", cum au denumit ei terorismul, ar putea fi folosit, în viitor, pentru desfășurarea unor acțiuni militare specifice, cu un caracter aparte.

În acest sens, se apreciază că folosirea unor grupări teroriste — din cele ce acționează în prezent pe plan mondial — sau crearea, pe aceeași structură, a unor forțe speciale, de tip comando, care să facă parte din forțele armate, instruite și antrenate corespunzător, în măsură să surprindă adversarul prin rapiditatea și precizia loviturii, pot rezolva misiuni dintre cele mai diverse, cum ar fi : declanșarea unei stări de tensiune, de afectare a climatului social, într-o țară inamică, distrugerea moralului și producerea unui dezechilibru psihic în rîndul forțelor adverse, acte de sabotaj, distrugeri, incendii, alte asemenea acțiuni de natură a îngrădi posibilitățile de autoprotecție și de a reduce capacitatea ofensivă a acestui stat.

Ideea este dusă chiar mai departe, apreciindu-se că guvernele, fiind instrumentele de exercitare a puterii, ar putea folosi aceste forțe pentru a-și anihila adversarii, asigurîndu-și astfel șansa de a subzista încercărilor forțelor de opoziție de a prelua puterea.

Ca urmare, punctul de vedere al specialiștilor militari conduce spre ideea utilizării terorismului, a acestui „surogat de război" — cum sînt tentați să-l denumească —, ca modalitate viitoare de acțiune militară, întrucît asigură un succes rapid,

obținut prin angajarea în „luptă" a unei părți relativ mici din capacitatea de ripostă a statului, necesitind o investiție cu mult mai redusă decît aceea cerută de purtarea unui război convențional.

Este semnificativă sub acest aspect aprecierea unui ofițer superior israelian, care a menționat că „înainte de războiul purtat de Israel în anul 1973, statul evreu a plătit în oameni și bani, pentru realizarea măsurilor defensive și ofensive luate împotriva a cel mult cîteva sute de teroriști, de 40 de ori mai mult decît a costat războiul de 6 zile din anul 1967 [1].

Specialiștii militari consideră că eficiența forțelor speciale de comando este determinată de calitățile luptătorilor, selecționați pe baza unor norme riguroase, care trebuie să posede un complex de aptitudini și să reunească un ansamblu de sentimente proprii, specifice oamenilor „tari", de pregătirea fizică și psihică, precum și de starea lor morală. Acest fapt permite ca misiuni, uneori inacceptabile pentru o parte a membrilor societății, atît datorită modului de desfășurare, cît mai ales urmărilor lor, să fie realizate de grupuri mici de luptători cu o relativă ușurință.

Deși acțiunile militare de comando și mai ales cele ce vizează sabotajul, acțiunile subversive și raidurile fulger nu sînt de dată recentă, ele se bucură în prezent de o altă apreciere, în consens cu noile stări conjucturale, fiind organizate într-un mod superior, iar forțele de șoc structurate astfel încît să răspundă pe deplin cerințelor noi puse în fața lor.

Conducătorii militari încă cu mult timp înainte au manifestat preocupare pentru crearea unor forțe speciale, care să poată executa misiuni deosebite în condiții specifice de loc și timp. Printre acțiunile forțelor de comando militare, care au avut loc în decursul secolului XX, amintim :

— debarcarea, la 27 februarie 1941, în insula Vaagso aparținînd Norvegiei, a unor comandouri engleze și norvegiene, care au dat lovituri hotărîtoare trupelor germane dislocate în zonă ;

— operațiunea japoneză kamikazes, în urma căreia forțele armate americane staționate în Okinawa, ca urmare a pierderilor suferite, au fost restructurate într-o nouă concepție ;

[1] Se cunoaște că în cadrul forțelor armate israeliene există mai multe subunități de comando, instruite și dotate pentru operațiuni fulger, de ripostă. Dealtfel, în Israel operațiunile militare de comando fac parte de mai mulți ani din activitatea de stat. În timpul războiului de 6 zile, Israelul a utilizat mai multe subunități de comando care au contribuit, în bună măsură, la succesele militare obținute de armata israeliană.

— acțiunea israeliană pe aeroportul Entebbe din Uganda, care a condus la eliberarea, în noaptea de 3 iulie 1976, a ostaticilor avionului Companiei „AIR-FRANCE", deturnat de pe ruta Tel-Aviv — Atena — Paris, cu 257 de persoane la bord.

Redăm, în continuare, structura unor forțe speciale existente în diferite țări, astfel :

1. S.U.A.

În rîndul forțelor armate americane se află două batalioane aeropurtate, dislocate în statele Georgia și, respectiv, Washington, constituite într-un comando militar de elită denumit „Ranger", două detașamente și 3 grupe speciale, aflate atît pe teritoriul american, cît și în Europa și America Latină.

Forțele speciale dislocate în Europa, și îndeosebi Detașamentul aflat în R.F.G., au în compunere persoane de origine est-europeană, care sînt instruite și antrenate pentru a fi parașutate și infiltrate în scopuri diversioniste și în dispozitivul statelor Tratatului de la Varșovia.

Totodată, în cadrul forțelor speciale americane există mai multe subunități care au misiunea de a efectua recunoașteri în zonele vizate și de a acorda sprijin unităților de șoc.

Concepția privind riposta antiteroristă a S.U.A. — prin constituirea comandoului amintit, a cărui misiune este, pe lîngă acțiunile speciale în eventualitatea unui conflict armat, protecția cetățenilor americani împotriva actelor teroriste —, a fost definitivată în luna martie 1978.

Unitatea de comando, structurată după modelul forțelor speciale vest-germane „G.S.G.-9", a fost denumită „Ranger" și este alcătuită — după cum rezultă și din cele de mai sus — din două batalioane ale forțelor armate, cîte unul pe fiecare țărm (de est și de vest) al S.U.A., fiecare cu un efectiv de 600 de luptători.

Membrii comandoului sînt instruiți complex, pe linia tuturor metodelor de luptă posibile, printre ei existînd buni cunoscători ai tipurilor de arme utilizate de diverse forțe armate străine, precum și specialiști în domeniul distrugerilor.

Comandoul „Ranger", prin modul de înzestrare, se aseamănă cu o unitate de infanterie ușoară, avînd în dotare aruncătoare de grenade M-16, mitraliere M-60, mortiere de 60 mm și arme fără recul, de 90 mm.

Comandoul „Ranger" execută misiuni antiteroriste atît pe teritoriul S.U.A., cît și în afara acestuia.

În acest cadru se înscrie și acțiunea de comando americană în Iran, denumită „Blue Light", declanșată la 24 aprilie 1980.

Operațiunea „Blue Light" a început să fie pregătită încă de la 7 noiembrie 1979.

În acea zi, la 72 de ore după luarea ca ostatici a diplomaților americani de către „studenții islamici" iranieni, o mică unitate a forțelor speciale, a căror bază se află la Fort Bragg în Carolina de nord, a fost expediată în Orientul Mijlociu, la o bază a cărei amplasare este necunoscută.

În cîteva ore, comandoul — ce cuprindea între 50 și 200 de luptători — putea fi adus, la nevoie, la o distanță convenabilă pentru o eventuală operațiune în Iran.

La sfîrșitul lunii noiembrie, mai multe elicoptere Sikorsky RH-53D au fost îmbarcate la bordul portavionului „Nimitz", care a părăsit un port american pentru Oceanul Indian (insula Diego Garcia).

Dar, prima dovadă a ezitărilor președintelui Carter de a folosi forța a constituit-o faptul că comandoul aflat în Orientul Mijlociu a fost rechemat în S.U.A. la mijlocul lunii decembrie.

Ce se întîmplase? În sinul Consiliului național de securitate s-au ivit discuții între adepții unor măsuri pacifiste, printre care și fostul secretar de stat Cyrus Vance, și susținătorii lui Z. Brzezinski, care se pronunțau pentru o lovitură prin forță. Trebuie remarcat că, la acea vreme, însuși ministrul apărării naționale, Harold Brown, aprecia că o tentativă militară va costa multe vieți. Experți ai C.I.A. estimau că jumătate din ostatici vor pieri în această operațiune.

Planul inițial nu este cel care a fost aplicat la sfîrșitul lui aprilie; el prevedea, pur și simplu, ca 350 de pușcași marini, transportați de o escadrilă de mici elicoptere să fie debarcați la ambasadă, în timp ce avioane de vînătoare să le asigure acoperirea. Acest plan nu a primit adeziunea președintelui S.U.A., așa cum nu au fost aprobate nici altele timp de trei luni și jumătate, considerîndu-se că nu s-a ajuns la soluția cea mai potrivită.

În tot acest timp, la Fort Bragg, „Comando Delta", cum au fost denumiți oamenii colonelului Beckwith, se antrena intens pentru o operațiune de recuperare, în prezența unor specialiști vest-germani componenți ai grupului antiterorist „G.S.G.-9" (cei care au participat la operațiunea reușită de la

Mogadiscio) și englezi din cadrul S.A.S. (Serviciul Special al Aerului), experimentați în lupta antiteroristă din Irlanda de Nord.

Pe o altă bază din sudul S.U.A. se antrenau echipaje de elicoptere, efectuînd zboruri de noapte pe distanțe lungi, fără comunicații radio, aprovizionarea cu carburanți a aparatelor făcîndu-se pe întuneric.

Una din condițiile esențiale pentru reușita operațiunii preconizate era evitarea prin orice mijloace a reperării de către radarurile iraniene.

Considerînd că stadiul antrenamentelor este satisfăcător, la începutul lunii aprilie, generalul David Jones, șeful statului major al armatei S.U.A., prezintă Consiliului național de securitate un nou plan de eliberare a ostaticilor.

Pentru prima dată, fostul secretar de stat american, Cyrus Vance, a înțeles că opiniile sale privind găsirea unei soluții pașnice pentru rezolvarea situației pierd tot mai mult teren. „El a înțeles — spunea unul din asistenții săi — că președintele este tentat de o acțiune militară".

În lipsa secretarului de stat, la 11 aprilie 1980, șeful Consiliului național al apărării, Z. Brzezinski, convoacă o reuniune a acestui organism. Este momentul decisiv. După 90' de discuții, Carter se lasă convins și are majoritatea membrilor Consiliului pentru a aproba operațiunea „Blue Light". După o pauză, Consiliul se reunește pentru încă 75'. El decide ceea ce cîțiva responsabili de la Casa Albă recunosc astăzi a fi desfășurarea unui „ecran de fum": se va cere țărilor europene occidentale — și Carter o va face peste cîteva zile, adresindu-se la patru televiziuni europene — să fie de acord, în cazul în care iranienii nu vor elibera ostatici pînă la mijlocul lunii mai, cu efectuarea unei operațiuni militare. Astfel, se lăsa să se creadă că pare exclusă o intervenție în forță înaintea acestei date.

Sînt necesare mai multe zile unitățile ce vor lua parte la acțiune pentru a ajunge la locurile destinate; pentru ca oamenii colonelului Beckwith să ajungă la avioanele C-130 care se află pe un aeroport în Egipt; pentru ca elicopterele RH-53D ce se aflau pe insula Diego Garcia să fie îmbarcate pe portavionul „Nimitz"; pentru ca cei ce vor acționa în partea a doua a operațiunii să intre în Iran sub diverse acoperiri.

Joi 24 aprilie a.c., șase avioane de transport C-130 decolează de la o bază egipteană. Trei dintre ele au fost transfor-

mate în cisterne fiind umplute cu combustibil. Celelalte transportă oamenii colonelului Beckwith. După ce au survolat Marea Roșie s-au îndreptat spre Golful Aden, aterizînd în Oman. Numele lor de cod era „Oil Bath". Numele de cod al comandamentului de pe „Nimitz" era „Cat-bird".

Specialiștii au apreciat că numărul sporit al zborurilor americane în Orientul Mijlociu, datorate situației din Afganistan, va permite celor șase avioane C-130 să treacă neobservate.

În aceeași zi, la orele 18,00, cele șase avioane decolează din Oman. Totodată, cele opt elicoptere Sikorsky au decolat de pe „Nimitz". Și unele și celelalte au rute diferite, dar astfel stabilite încît să treacă pe deasupra unor zone puțin populate.

Pentru a evita radarurile iraniene, se zboară la înălțime foarte mică.

Primul obiectiv era atingerea punctului denumit „Deșert 1", situat la 300 km est de Teheran, unde se afla o pistă de aterizare nefolosită, construită acum cîțiva ani pentru a servi americanilor în cazul unor tulburări. După instaurarea actualului regim s-a hotărît distrugerea ei, dar pînă la acea dată pista rămăsese intactă.

În acest punct trebuiau să se întîlnească avioanele C-130 cu elicopterele.

După 800 km parcurși între portavion și locul de întîlnire, elicopterele ajungeau la limita autonomiei de zbor.

Conform planului, după aprovizionarea cu combustibil, elicopterele trebuiau să îmbarce pe cei 90 de membri ai comandoului „Delta".

Înainte de sfîrșitul nopții, elicopterele trebuiau să ajungă la un alt punct, la cîțiva km de Teheran, protejat de priviri indiscrete pentru că se afla în munții Demavand. Elicopterele erau camuflate. Oamenii stăteau ascunși în grote din împrejurimi, petrecîndu-și toată ziua de vineri (25 aprilie) fără a se arăta.

Astfel, după strategii de la Washington, urma să înceapă a doua fază a operațiunii : 50 de agenți ai C.I.A. infiltrați în Iran și-au procurat pe diferite căi mijloace de transport — turisme, camionete, autobuze. Aceste vehicule au fost aduse în munții Demavand. În noaptea atacului, ele trebuiau să îmbarce oamenii comandourilor. Întîlnirea era fixată la un antrepozit în apropiere de Teheran, unde trebuia să aibe loc ultimul instructaj și regruparea diferitelor elemente : „Comandoul Delta" și agenții clandestini ai C.I.A.

Asaltul trebuia să înceapă în plină noapte, în momentul cînd se presupunea că supravegherea „studenților islamici" asupra ambasadei este mai redusă. În concepția acestei faze se află preocuparea „umanitară" a președintelui Carter : soldații americani au primit ordinul formal — ceea ce pentru specialiștii comandourilor constituie o aberație — de a nu trage primii, mulțumindu-se doar să riposteze.

Tot succesul operațiunii se baza pe folosirea unui gaz paralizant, neutilizat pînă în prezent.

Un fost agent al C.I.A., Miles Copeland, a publicat în „Washington Star" un articol intitulat „Ostaticii puteau fi salvați", în care explică : „Acest gaz imobiliza toate persoanele aflate pe o rază de 200 m în jurul ambasadei. Cîteva ore mai tîrziu, singura urmă rămasă asupra celor atinși de gaz era o ușoară durere de cap".

Pe scurt, datorită acestui gaz, asaltul ambasadei nu trebuia să prezinte nici o dificultate : cu măștile de gaz pe fețe, oamenii lui Beckwith urmau să elibereze ostaticii, în stare de inconștiență.

Venind din munții Demavand, elicopterele urmau să aterizeze, fie pe un teren de tenis al legației, fie pe terenul de fotbal Amjadieh din apropiere. Luînd cu ei diplomații eliberați, oamenii comandoului și agenții C.I.A., îmbarcați în elicoptere, trebuiau să ajungă la cele șase avioane C-130, la punctul „Deșert 2". Elicopterele urmau să fie abandonate aici. Avioanele puteau decola spre una din țările prietene din vecinătate.

Dar, o furtună de nisip izbucnită în cursul desfășurării primei faze a acestui plan a făcut să eșueze acțiunea.

Joi, 24 aprilie, orele 23,00, la puțin timp după ce a pătruns în spațiul aerian iranian, unul din elicopterele de pe „Nimitz" este surprins de o furtună de nisip. O supapă pentru alimentarea cu aer s-a înfundat, probabil cu nisip, iar aparatajul electronic s-a încălzit periculos. Curînd, cele două orizonturi artificiale ale sale s-au defectat. Fără nici un mijloc de a se orienta, pilotul a luat înălțime pentru a scăpa de furtună ; a reușit, dar nu a mai găsit drumul, astfel că nu i-a rămas altceva de făcut decît să se întoarcă pe „Nimitz". De menționat că acest aparat era cel care transporta piesele de schimb ale elicopterelor.

Unui al doilea elicopter i s-a defectat sistemul hidraulic. El a aterizat dar nu a mai putut decola. Echipajul său a fost recuperat de un alt elicopter.

Este miezul nopţii, ora Teheranului. Primul C-130 aterizează în punctul „Deşert 1". La bordul său se află soldaţii care aveau sarcina de a stabili un dispozitiv de securitate în jurul bazei provizorii. Patrulînd cu două jeepuri, ei au stabilit posturi de pază şi cu pietre mari (blocuri) au ridicat un baraj pe drumul ce merge de-a lungul terenului. Ei au avut surpriza, cîteva minute mai tîrziu, de a vedea venind un autobuz. Cei 53 de iranieni care-l ocupau sînt făcuţi prizonieri fără să opună rezistenţă. Apoi a venit un camion-cisternă urmat de o camionetă, care au forţat barajul. Soldaţii au tras, iar camionul a explodat. Totuşi, şoferul acestuia a avut timp să sară în camioneta care a dispărut în deşert. Aceasta a constituit un moment supărător pentru că americanii se temeau că cei fugiţi vor povesti întîmplarea la primul post de poliţie.

Este ora 1,40 (17,10 la Washington). La „Deşert 1", patru din cele şase elicoptere fac plinul. Mai rămîn să fie îmbarcate încă două. Dar acum membrii echipajului unui al treilea elicopter constată şi ei defectarea circuitului hidraulic. Acesta nu va putea pleca. Or, ţinînd cont de eventualii răniţi era nevoie de cel puţin şase elicoptere. Pentru siguranţă, mica escadrilă de elicoptere era compusă din opt aparate. Nu au rămas decît cinci.

Prin „Nimitz", Casa Albă este prevenită. Cîteva minute înainte de ora 2,30, ora locală, decizia preşedintelui Carter este transmisă colonelului Beckwith : trebuie să renunţe.

La ora 3,18 s-a ordonat membrilor comandoului să părăsească elicopterele şi să se îmbarce în avioanele de transport.

Pentru a termina plinul rezervoarelor sale, un elicopter trebuia să se ridice cîţiva metri, să treacă pe deasupra drumului şi să ajungă din urmă, mai tîrziu, un avion cisternă. Dar, în momentul cînd s-a ridicat, rotorul său a lovit un C-130 pregătit de decolare. Paletele sale au tăiat avionul exact la joncţiunea locurilor de pilotaj cu cabina. Cinci din membrii echipajului au fost ucişi, ca şi trei ocupanţi ai elicopterului, al cărui pilot, printr-o minune, a fost aruncat afară.

2. Alte ţări.

Forţe speciale cu misiuni asemănătoare există în multe alte ţări, printre care amintim : Anglia, Belgia, Israel, Canada, Olanda, Grecia, Turcia şi Austria.

De pildă, armata engleză a aerului dispune de două servicii speciale de valoare batalionară, care execută un program complex de pregătire şi instruire, fiind în măsură să intervină — în orice condiţii —, alături sau independent de Serviciul Special al Aerului, la acţiuni din cele mai diverse, inclusiv de neutralizare, a unor elemente sau comandouri teroriste.

De asemenea, în cadrul infanteriei marine există patru forţe de şoc denumite comandouri, care execută prin rotaţie misiuni de intervenţie în Irlanda de Nord, precum şi în ţările Commonwealthului.

Prezentăm, în anexa lucrării, organizarea şi înzestrarea unor forţe speciale din Anglia, Israel şi Canada.

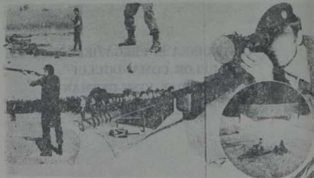
De altfel, armata engleză a [illegible] dispune de două servicii speciale de valoare [illegible] execută [illegible] de [illegible], fiind în măsură să intervină — în orice condiții — alături sau independent de Serviciul SAS-ului al Armatei, la acțiuni din cele mai diverse, inclusiv de [illegible] a unor elemente ale comandoului, teroriste.

De asemenea, în cadrul infanteriei marine există o forță de șoc denumită comandouri, care execută [illegible] de intervenție în Irlanda de Nord, precum și în cadrul [illegible].

Enumerăm, în acest context, organizarea și [illegible] a două forțe speciale din Anglia, Israel și Canada.

INSTRUIREA ȘI PREGĂTIREA CADRELOR COMANDOULUI ANTITERORIST VEST-GERMAN G.S.G.-9

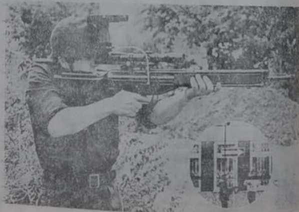

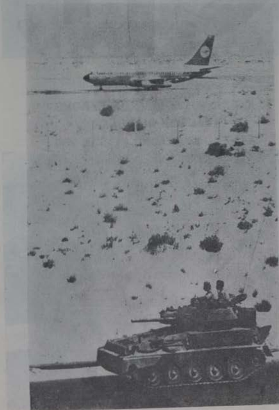

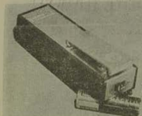
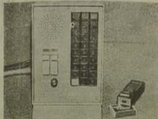
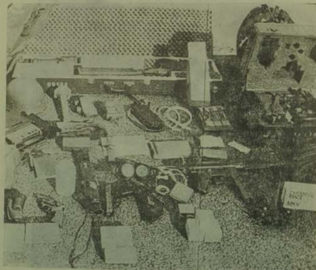

ORGANIZAREA ŞI ÎNZESTRAREA FORŢELOR SPECIALE DIN ANGLIA, ISRAEL ŞI CANADA

1. Batalionul de infanterie marină engleză (1977) („comando")

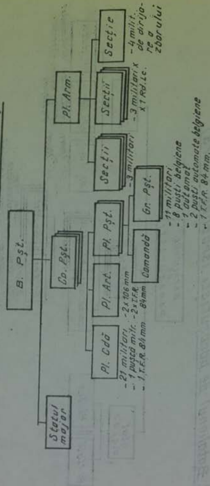
BATALIONUL INFANTERIE MARINĂ

- Comando
- Cp. Arm.
  - 123 militari
  - 6 Ar. 81 mm
  - 6 T.F.R. 120 mm
- Cp. Ge.
- Patrulă Av.
- Companii I.M.
  - Comando
  - Plutoane I.M.
    - Gr. Arm.
      - 7 militari
      - 1 pușcaș mitralior
      - 1 T.F.R. 84 mm
      - 1 Ar. 51 mm
    - Grupe I.
      - 10 militari
      - 1 pușcaș mitralior
      - 8 puști belgiene
      - 1 automat
- Pl. auto
- Pl. Trs.
- Bt. Art.
  - 6 Obuz. 105 mm

2. Batalionul de parașutiști israelian (1973)

BATALIONUL DE PARAȘUTIȘTI

- Stat major
  - Pl. Cdă
  - Pl. Trs.
- Cp. Pșt.
  - comandă
  - Pl. Pșt.
    - Gr. Arm.
      - 9 militari
      - 2 puști mitr.
      - 1 lansator de rachete 88,9 mm
    - Gr. Pșt.
      - 6 militari
      - 3 automate
      - 1 pușcă belgiană
      - 1 pușcă cu lunetă
      - 1 pușcă automată tip „Gulil"
- Cp. Arm.
  - Pl. Arm.
    - 3 Ar. 81 mm sau 3 Ar. 120 mm
  - Pl. Ar.
    - 8-16 militari
    - 1 T.F.R. 106 mm pe jeepuri
  - Pl. auto
    - 12-14 militari
    - 3 jeepuri

3. Batalionul aeropurtat canadian (1977)
B. Pșt.
Statul major
Co. Pșt.
Pl. Arm.
Secție
Secții
Secții
Pl. Cdă
Pl. Art.
Pl. Pșt.
Comandă
Gr. Pșt.
-4 milit. de dirijare a zborului
-3 militari x 1 Rd.Lc.
-3 militari
-21 militari
-1 pușcă milit.
-1 T.F.R. 84 mm
-2x106 mm
-2xT.F.R. 84 mm
-11 militari
-8 puști belgiene
-1 automat
-2 puști automate belgiene
-1 T.F.R. 84 mm.

CUPRINSUL

Redactor: lt. col. ENACHE PASCALE
Tehnoredactor: plut. CÂRSTOIU DĂNUȚ

Comanda nr. 51461 Dat la cules: 27.08.1980
C. nr.: 249/1980 Bun de tipar: 17.10.1980
Lucrarea conține 72 pagini.